

Vasi Ferenc Zoltán:

Laptop-lekérdezések

Vasi Ferenc Zoltán
Laptop-lekérdezések
- betűrend szerint

First Copy Kft.

Budapest, IX. Soroksári u. 48.

12. ÁLOM

Kiss Virágnak

Csillag-hintán száll egy álom,

nagyot huppanna párnádon.

Hiszen puffan, mi az hogy!

- zuhan, zuhan, kapaszkodj.

Kapaszkodtál, felébredtél,

és egy széleset nevettél.

Jót kacagtál, akkorát!

- papucsodban szál virág.

A vázában még további

tizenegy szál ott Virág-zik.

Jaj, a rózsza szelíden

emlékeztet,- de mire?

Te, te, csalfa! Nem egyébre,

ma töltöd be tized-élted.

Miképp is köszöntselek!

- megcibálom füledet.

Élj tehát úgy százhusz évet,

száznyolc álom hintáz még fenn...

Mind huppanjon párnádra!

- s a Teremtőnk áldása...

44 ÉVESEN

Gyűlnek a csikktetemek,
midőn azon merengek –
az a júniusi éj
parázs lehetett,
fogantatásom gyásza,
kihordattatásom terhe –
annyit tudok, anyámnak
száraz szülése lettem,
a vár árkanál, kísérettel –
elfolyott magzatvizem egy része –
kínlódott! Jöttömnek örült-e?
S ahogy plántálódtak
belém a szokások –
s egy hernia rémlénye,
tudniakaró/adó tudása –
végül ez lettem én,
száműzött egyén.
Ők elmentek, korban
beértem Vaderna Jóskát –
amatőrként bicegek
egy profi ország futómuskátlija,
s a hajtások egyszer elenyésznek.
A hintőporig hintett-róvott meg
a jó nevű gimnázium '84-ben,

addig is, Isten-átkaként,
kinek félművelt-félőrült gyásza
tenné – röhely – költővé.
Mihez ehhez annyi könyv?
Odaveszett mindenem szinte,
cigare akad,de nem jut
elemózsíára.
A tétlenség íze,
ami mindig kísért,
az energiablokkos
akut-állapot –
irodalmat teremni,
hatni és nevelni
már nem kortárshatás.
Visszacüggni a tanítók ajkára
szomjúhozva tudást,
több száz éves kút,
hogyan szóljon újra úgy a szó –
de nem! – irodalmon inneni
a szöveg, a számvetés feljegyzései,
a megcsorbulások lajtsroma,
az emberhiányos éjjel,
a lejegyzett csoportleltár
egyszemélyes igénye -.
Ez jutott!

Egyetlen gyermekem, Szabolcs!
Mi lesz az a három kérés,
amit személyesen – önmagamból –
teljesíteni tudok?

A

A GYÖNYÖRŰSÉG DALAINAK KEZDETE

KIHÚZZA SZEMED
A VÁGY CERUZÁJA
BEÉRNEK HIRTELEN
GYEREKKOR-ÁLMAID

ARCODAT NE MOSD MOST
TÜKÖR KÉK VIZÉBEN
MÁRTÓZZ MEG FIVÉREK
TŰZ TEKINTETÉBEN

A HARAMIA - SZÓBAN (vonatkattogás 2 költőre és egy női hangra)

Azt mondta, hogy:

Hatalmas szemekkel bámul egy angyal.

Azt mondta... egy versben:

Az emberi rendből kizárt az Isten.

Azt mondta... egy versben bujdosó:

Semmiből sok volt és most már elég lesz,

... bujkáló haramia!

pernyéből arcot kivel cseréljek?

(haramia vagy.)

Fák gyökerébe fogódzom árván.

Azt mondta,

dús szerelmüket bután kínálták

- egy versben!

Alszom a hóban, szomorú ábránd –

vagy

kicsorbult véső/

a versem: márvány.

A KOPONYÁK HEGYÉNEK SZERZŐJE

DEDIKÁLT: „súlyos várakozással, amit még írnia kell”

- talán titkon a nekrológját gondolta

Helyhez kötött lett Ő is,

ki barátnak titulált,

a Koponyák hegyének

érzékeny szerzője,

bolyong vagy ítél valahol odaát,

Isten trónusánál.

Én magam maradtam, sűrű adóssággal,

erőt gyűjtve arra,

nekiveselkedjek élete műveinek,

de a bú, a baj torlódik időmben!

Egy késő-esti falu-falu közti túrán

- a csonka Hold alatt –

beszélgettem vele képzeletben,

hogy: ' A világot mindig elveszejtik,

de kell kezdeni valamit,

megváltani szükséges újra és újra,

szüntelen küzdelemmel és kinnal –

hogy legyen mindig jobbítható, ami rossz.'

Itt tartottunk a „diskurzusban”,

midőn vizes kátyúba léptem,

s estemből kelve a lakáskulcsot

kiejtve kezemből, sokáig kerestem.

(Épp az elhagyott sírkert mellett.)

Reflexeimben is fájtam Pesten is előtte,

az Izabella utca és a Szondi sarkán,

ülve a trolibuszon, akkorát feszültem az ülés-padló között, lábbal,

noha nem tudtam még ---

s talán – a Rádió bemondta –

az lehetett halála napja.

Aztán kitelepítettként,

szakadtak belőlem a könnyek, -

előttem a temetési meghívó...

'Talán meghalt egészen?!' –

kérdezték rézsútosan;

falun közelebb az Isten,
jobban értenek a kegyelethez.

Kedves barát, Ördögh Szilveszter,
köszönöm a sok elemző-okító levelet,
a számos megjelenéseket,
a beszélgetést ott, a szerkesztőségi szobában,
köszönöm a színdarabot '83-ban a Radnóti Színpadon, bár
nem nézhettem a második felvonást,
mert a beépült szülői szigor hazarendelt Pestről, időre;
köszönöm a meggyötretést,
amikor agyam kereke csikorgott,
mert az Ön soraiból a mesterség szólt
a kései költősuhanchoz: „egyszerűt egyszerűen”,
az EMBERhez s az ISTENhez írjon,
s ne a maga félbonyodalmait, félbolydulatait írkássa meg -.
Isten a fényben! – szöveg a papíron!
Én: intuitív virrasztásban –
most: 2010. március 13-án, Tatán,
számúzva, albérleti szobában.

A NAP KALAMÁRISA

Györe Balázsnak, 1988.

A csönd medrében leér a lábam.

Visszaköltözködnék olajfákba.

Két óriás közt a jelen szalad.

Kössük össze gyöngysorrá: láncolat.

A PILLANAT

Mennybe álmodott Krisztus!

- lefedí a fagy a nyáját.

A Pásztor barlangba mutat,

hol martalócok nyelik a vádat!

A RÓZSA-HUSZÁR

Kiss Virágnak

Miért beteg a rózsá?

Tán mert kezéd megszúrta?

talán nem is akarta! –

s azért folyik az orra.

Még hogy folyik az orra!

talán bizony köhög is?

Talán bajszot pödör is? –

úgy van, huszár a rózsá.

Kardja lendül, szeli épp
a cipóból szeletét...
S éhezel? – eléd teszi,
s vajjal vastagon keni.

Ne féljél, bárhol is vagy,
vigyáz Rád, országa nagy,
s Te állsz annak közepén,
növő hajnal, teli-fény.

A SZERELEM FAGGATÁSA

Láttad-e az esőben az ezer arcot
amely a holtaktól üzent angyali nyelven
kiállok újra a mennydörgésbe
tépje le ruháim hatalmas vakufény
meztelen tagjaim védem
a Hold-nővér bárdjai ellen
s bújok le pincemélybe
míg te kegyetlen felejtet
s kitagadod érzeményimet.
Szeretted-e a lelencbe fogott Lelket
ki éhét ékét önmagán kívül kereste
s ez lett a veszte mert két-három
árny összeborult felette, s bár a bőr

elfeketedetten – báránybekecs tűzben –
a Nap halhatatlan vigaszát sem lelhettem
A tükör álmokból merítkezett
vakcsönd vakhalál vakigen tornácbú
s végül nématánc hegysírás-zenére.

ABBAMARADÁS

A könnyű gyertyaláng
itt vigyáz, tétováz,
ajtó nyílik, kéz legyint,
panaszok forrása,
Krisztus kehelysebe,
felzeng a harangvirág,
a vers agonizál és zúg,
s a tollvég abbahagyja.

ADATHALMAZAT 2010-ig

Oly hangzatos évek!
Kótyagosság, ígéretések,
narkósok pokla és házasságomé,
néhány futó hónap alkotócsoporthozás,
aztán rámeleg Kantár Csaba,
felvidéki költő, mikor már nékem
is van saját kötetem.
Ma halt meg Bartis Ferenc –

szól telefonon Túri Klára néni,
fogadott nagymamám az árvaságban.
Mindent el lehet veszteni,
szülőket, mestert, dajkált szerelmeim,
a nagyanyai házat – „mit szólnál,
ha rendeznénk egy kis Trianont,
filmbemutatókkal, Tatán, nálad?”
Gondoltam volna, hogy néhányan
összetörnek bútort, régiséget,
személyes értékeim, s odalesz
öröklött könyvtáram is, s a megcsonkított
telken a gyerekkor ízletes gyümölcsfái?
Épült helyettük kanadai faház,
s egy szál cigiért a meggyfa alatt
földre ütnek, belém rúgnak,
kutyusom gerincét átharaptatják...
Most Gyurkovics Tibor hal, ülök
a Lyukasóra főszerkesztői székében
- csak ott jutott hely nekem,
titkosan megalakult az új József Attila Kör,
- majd magával folytatjuk, mondja,
s sietünk a Kódexbe hernádi-gyulázni,
aztán Ördögh Szilveszter pörölycsapása,
kötetnyi verset jelentetett meg a Tekintetben,
hosszú levelekben elemmez, „mi lesz magával?” –

kérdezi személyesen, s én nem sejtek semmit,
hogy halálára készül. Járok még többször
a 301-esben, s egyszer a 298-asba –
hazatelepült családdal a hazatelepült
Mócsi Ferenc temetése után (is),
s már kényszerlakhelyemen több száz ezerrel
kifosztanak, a Vadera József-díj szándéka
odalesz, menekülők Budára,
felismerem pár neves embert, de kínomban
hangosan félrebeszélek, félhülyén, félőrülden.
Anyám születésnapján eresztik nyughelyére
Cseh Tamást – és itt elhallgat minden kreatúra,
kioltódik a fény, elhallgat a hang,
megáll a mozdulat, nem megy tovább a vers.
Mit hoznak az eljövendők, Krisztus után
jó erős 2000-rel. 2010? A mócsi parancs tízése?
Hümm!

2009.XII.24. albrólet

ADVENT A HITANTEREMBEN

A DNS-csigalépcsőn
feltöretlen titkot őriz
grádicsonként egy szem dió
jussunk fel a csillagokig
majd a Holdról leszáánkózunk

minden évben Karácsonykor!

A könny ragyog s a Csillag is...

ADVENTI KÉSZÜLŐDÉS

Homlokomra rajzolj

szenteltvizet

felállnék nem megyek

álmaim kiteszem

csipegessék fel

a madarak

a fiam – búza

a fiam most liszt

pohártalan bor

én sem lettem volna

/lópatkó rúg Nap felé:

én sem lehetek már

kalács

az ünnepi asztalon

ADVENTTŐL HALÁLIG

Naponta meggyötörsz,

naponta bánталak,

nővérem lehetnél

s lettél fiam anyja.
Beérhetetlen! –
ábrándot kergetek.
Összepárosított
évek és milliók!
Sarkig tártam az ajtót,
neked be-, nekem kimenet!
Aztán az ajtót is cseréled:
purgációs interferencia.
Időre távol maradok,
aztán újra indulok –
testhatárotok legátol.
Izzó idegrendszerem
csillag-messze világít,
a karácsonyi angyalúton
gyalogfutárként rogom
a múlandót,
hó-nyomot hagyok,
emberhiányos magányom
éhhalál küszöbén
tavalyelőttől tavalyig,
tavalytól, adventen át
a jövő biztos termőtalajáig.

AFORIZMA

A világ ott ér véget,
hol felélednek a rémek.
És ott kezdődik el,
hol megindul a szeretet.

AGOSTYÁN-TARDOS-VÉRTESTOLNA-TARJÁN

Magyar utakon,
ezen a vonalon
svábok és tótok
dűlnek a buszon.
Ülök a járaton,
cigány fut utána,
szapora a lába,
akár a családja.
Magyar utakon
múltunkat kutatom:
kiknek is a lába
mért ily táncot jár ma.
Kulcs zörög zsebemben –
leszek ugyan árva,
anyátlan-apátlan,
ide így bezárva
Közép-Ojropába
- de a nyelvem édes.

Milyen láncot csörget
kiknek is a tánca;
azért szalad lába,
a sváb, a tót érti,
magát ki nem fejti
ölelőzéséből.

Menjél a csudába! –
mit makogsz hiába,
találhatsz hazára,
köldök-mennyországra.

Barátodék háza
vár épp vacsorára,
sváb névvel magyar szív
ükedig mind kibír;
zeng a rendszámtábla:

Ezen a vonalon
svábok és tótok
űgnek a buszon.

Kulcsod zárd kezedbe,
a zárját keresd meg,
házasítsd a tótot,
házasítsd a lányt.

Ez a tótund-factum! –
veszik a keresztet
velünk a hátukra,

tekintsünk egymásra -:
magyar utakon,
ezen a vonalon,
ezen a vidéken
keverjük a vérünk,
csakúgy a beszédünk,
szívet szívvel zárunk,
svábok és tótok,
NATO-sok és szerbek,
magyarok, cigányok
várjuk azt a napot,
készülünk rá nagyon,
béketáncot járni,
abrakasztag-tájon
nagyot kurjongatok,
s minden menyecskének
egy pár csókot adok.

AKÁCSOR

Itt egy fát megsimogatok.
Akkor nehogy belékapjon
gyermekem hajába ága,
mikor indul az iskolába...

ALÁMERÜLT ÁLARC: ÁLMOK

I.

Búvár-madár,
szedj kavicsot
iszapba merült
maszkjuknak
réseiből,
s egyenkint
szabadítsd ki
szemükből
a tenger
vad kínjait.

II.

Formálódj,
búvármadár,
kő-cseppenként
aranyhallá,
s gyöngyöt/buborékot
daloljál.

III.

Víz-lét fölött
kék harang –
ég temploma
csillagzó látomást
ont-bong-ngggg...

IV.

Óhajtjuk, Aranyhal,
gyomrodban gyűrűnk,
változzál vissza
madár-magaddá,
madár-magadból
emberi arccá...

V.

Várnak a parton
kórusok, álmok,
távol a csöndben
- egyre csodálom –
merülsz a vízbe
s terem világod.

VI.

Teremsz világot!
Kavics-hitünkbe
belát az angyal,
röppen a kín;

VII.

... újult szavakkal
beszél a hajnal
- s álmunk gyöngyei
nyakék megint!

ALKONYODÓBAN

Csillagocskám, édes szentem,
virágzó és tiszta lelkem –
én nővérem, rózsá-lányka,
sziromhavam! – s Te is árva.

Gyászbársonyos éjszakáknak
hold-övezett derekára
apánk adta, anyánk hordta:
tarsolytartó s tüzes kova.

Istállónknak trágyás széna
s születésünk izzadt lova –
előbbeden csikók vagyunk,
parazsunkból fellángolunk.

Isten szégyenei lettünk,
mert hát arra nevelődtünk,
hant alá rakjuk azokat,
kik minket a fényre toltak.

Nem számít már, nagyon fájjon
ezen a kerek világon –
nekem inkább, Neked jobban
Isten álmunk hogy' almozza.

Napszállat a város felett,
szívünk egén csillag remeg.
Éheztük az égi szalmát,
gyermekeink szív-hatalmát.

Kolett, Kitti, Szabolcs! – szebben
szól a világegyetemben:
kötelesség – szülők gyásza –
jogos élet könnyforrása.

Így leszünk mi öregebbek,
holdsugaras rejtekekbe'
kenyér, kalács – egyre egyjek:
Istennek szánt eledelnek.

ALMÁSI ÚTI TEMETŐ

Szüleim sírja fel van koszorúzva.
Nyomhatja anyám mellét nagyon,
amit fia november 15-e reggelén
nála hagyott. 7 katona emléke,
miben apám a 1o. rendű pervallott,
„Mecséri ezredes és társai”
sírja a 3o1-esparcellában.
De én nyűtt vagyok, s nem

zarándokolok ki oda, messze.

A koszorút anyám szívére

helyezve ténfergek árván,

tompán és mélán, kinek nincs

igazán dolga a világban,

csak közkegyelmes gyászbaka.

Testem szövetén átfúj a por,

a hamu szájam ívét formázza,

szívem, ha magyar, kihunyóban,

nap-éj, nem látok csillagot,

felettem a Nap, alattam a föld,

drót-hangú, vas-fejű madár vagyok,

ki pofát hord, s repülni nem tud,

felség-eget habzó demokráciában.

Munkához nem értek. Félszegek a versek,

minden soraik elsietettek.

Nincs műremek.

Kontárkodás.

Alapos melléfogások a pszichomotorikus kiírások.

Összecsúsznak temetők és utcák képe,

kapun innen, s túl azon, céltalan eb vagyok,

a másoknak szavannának tetsző Szaharában.

ÁLOMBÓL

Aludtál már úgy –
a hegyek elfeküdtek
tenyeredben s lélegeztek?
Tárna-titkaik kasliftje
szenet, szemeket, mélytelen
szeleket hordtak napvilágra -!
Egy ágról szakadt árva
a bányász lakóotthonban
helyel kínálta a világegyetemet,
könny-levessel telemerte
a tányért, s falta magába
kihűlt csillaglelkeivel
belül tágasodó magányát –
Feje felett fehérgalamb
lebegett, szemhéjára
zöld ágat tehetett,
s álmát hozta telente,
hogy jobban bírja a napi
tétlenkedéseket.
Így születtek versek, levelek ---
Minden tébláboló poéta
retúrt váltott a mennybe,
az örökös
számkivettettségbe---!

ÁLOMRIANÁS - IMÁTLANSÁG

Az éjfél felriaszt,
mint nyugtalan rab
keresgélek iratokat,
hogy majd holnapután
szépnek vélt verset remélve
billentyűzzem gépbe
mit ma éjjel előtalálok.

Fáradok, figyelmem kihagy,
aludni nem támad kedvem,
s azon töprenkedek éppen,
hogyan fogom a virrasztást
álmodó reggelre cserélni.

Magyarázatot fogok-e lelni
mi a mai embereszményképem,
de csak készülődöm rá,
s a mögöttes jelenlétet élem?

Végtagjaim bogtalanok,
s milyen nehéz a csönd súlya ---
Isten magányos! – s én
maradtam hű famulusa:
álmatlan. Tessék rendet tenni,
ám fáradt az akarat,
és nem bír engedelmeskedni.

Hideg az úri szél,
a szobába is behúz,
csontjaimig megdideregtet,
s elmarad a remélt remény,
valami értelmeset-érzelmeset
a papírra kitenni.
Így leszek közösség-,
és egyéntagadó,
egyedül enyém az este,
alusznak a bútorok is,
magukba fordulva állnak,
s hanyatt hanyatlanék,
testemre véve a sötétet,
hogyan meleg álomba merülve
merjem és mérjem a holnapi tervet.

ANGYAL DUMA?

Tenger zúgásából érted-e nyelvüket
semmi-azúr hullámok rendezik ajkuk
kagyló gondolatok közé hull le szavuk
s hogy bölcsék ügye Térdepelj csak a partra!
Időtlenül hosszúk az angyali léptek
Bírnád-e mondani: golgotahíd!

ANGYALSÓLYOM-VÁGTA

I.

Nyergeld a Pegazust,
csillagmezőn vágta,
repülj mint a múlt!

- egykori vitézek
- egykori költők

vadonjában vágta,
űrszél járja lelked
elragadtatásba.

II.

Napisten, holdsugár,
felhő-por ösvényén
szemközt-akaratban,
vágy-gravitációval,
szárnyas szélköpenyben
vágta át a halál
lidérc-birodalmán,
lovak kantárjával –

egyenest a fénybe

III.

Isten hitében,
csodák örökében
megszentesült gyertya
pazar örömében

megtorpanok.

Isten örökében,

vádak ürömében,

elfújt gyertya lángja -

ima üdvkörében

felsajdulok.

IV.

Gerincem felizzítom kardnak,

bordáim közt forrósul a szív.

Életvágyban vagyok.

Magamat beismerem

és felmutatom arcom:

leszegzett alkony.

ANGYALSZÁRNY

zuhan a szempillám

felhőkön fennakad

ráhajlok nyakadra

álmodban felderülsz

bezárul szempillám

utolszor: nyakadra

felhőkön kimaradsz

álomból elrepülsz

ANYÁM NÉMBER ÁLMA JÓSOLT

Erika! –

neved megríkat.

Hold-sugárzással

a tulipánt-mezőkkel,

tükör-szavakkal

ezt suttogom:

Nevet adhatsz

a holnaputának,

csak bírjam! – szaporázzad;

hagyd magad mögött

a hazugság hideg szobrát,

házasságod ügyvédnőjét,

tündérkeresztanyád,

vagy Havas Adél apáca

porcelán-Madonnáját,

kérd el és rejts kukába,

váltogasd a férfiakat,

hagyd oda a fafűtésű cserépkályhát,

ingyen adták,

tavaszig ki ne lakjad,

inkább gyerünk,

fogózz belém a gázkonvektoros

szülői kisházunkba –

a nyomorult ágak, kezek
cigánykerekezzenek.
Lendüljünk neki
a kényszerű mának,
mamádtól örökölt
kékcsíkos pizsamában
apasszuk-dagasszuk
a téboly tavát,
csak a könny sós,
aggasszuk agancsot
háromkirály-kódolattal
a kényszermagány
gyémánthomlokára,
aludjunk egyé
a szitárhúr-szakadásba,
játsszuk el ájulatban,
rajta, belakni az egész házat,
mutassuk fennen
bibírcsókákra,
dobogjuk el az ezredvég
szerelem-taktusát,
oszt' szedelőzködünk külön
hívseges szeretőkkel,
de lakjunk egy tető alatt,
és tovább, még tovább,

antológia-avatás és cserepezik
Molnár Miklós a padlás felett,
ahová a mosónő: Anyám - és én,
teregetni megyek...
Túl a csecsemősírásba
oltott tejesember-isten őszön;
lándzsa-napsugár
nyáron át az oroszlán
újparancsolat-ikonú
kapd-ki! vedd- el!-játékban
keresztgyönyörűsége
álmok fénylenek,
bandzsa bendzsós Sophia-!
Na, ez azé, aki a csali-mesét mondja,
három a lány!-maszti-szoba!
Bátor a legény, marokra torka.
Ez nem semmi, nem piskóta,
azé a homokvár, aki hypózza.
Csepergő ereszt: szivárvány,
a hazatelepült szomszéd lány,
és a féltékeny orosz lány.
Ki eljövendett – Fiú lett(!)
Szabolcs!

ARANY ÁLOM

mert a tenger ugyanolyan,
amilyen a gyógyulás -
ott erősít, hol gyenge vagy:
mély csöndű imádkozás

és ha a víz partra kivet
aranyhalként egy nagy álmot,
ne dobd vissza, jött egy postád

hogyan magadra rátalálj

ÁRNYJÁTÉK

Árnyam oson a Napon.
Fut velem, ha akarom.
Lomb alá lép, s nem lelem.
Csóka csórta? Hol lehet?

ATTILA

Konok végtelen ostora –
angyalhegedűk vonója,
s a szavak igazgyöngysora
felékesíti a kardot!

ATTITÚDÖK

„Ki szemnek – messze szívnek is!” (Goethe)

I.

A költő – hiányaival –

fák lelkéig látó

(tudni ezt róla jól).

Homlokán virít a stigma.

II.

hófehéren fekszem

jégvirágos ágyban

gyöngybagoly-időben

álmokra vadászom

kölnivíznek fogj fel

könny olvad a számra

III.

két szomjas embernek

mekkora a barátsága?

- kapca
- csizma

1000 holdja

- vándorkapu

IV.

megszületett csikók

szaladása a vers

- ezer-gallyú fa

- hétágas napsütés
- tizedpillanat

V.

akadálypálya a vers

fészkére szálló madár

emlékfény-seb

felismerés

AXIÓMA

A nő szeret szeretni.

Szeretve szeret

lenni.

Szeretve szeret

szeretni.

B-C-D

BETEGEK KENETE

Mária, Szent Tűz,

Mária, Szent Szűz,

Titkoknak liliomzápóra –

s József Istencsiholója!

Ölre vitt temetők örökzöld reménye,

megalázottak Felvigyázója!

Búzád etet, léleksúllyal -.

Vized itat, imatiszta -.

Glóriás Patróna,

gyermekgyámola! –

betegek gondnoka,

túlvilágra mentek utat mutatója!

Csillagos zengemények alatt

Szüleim álm-felhozója –

rendeld el sorsomat,

kenettesd homlokom

gyémántos olajjal

- méltó halálra
- tömjéntelt imára
- gabona-fájdalmú feltámadásra

BIZONYSÁG

Ablak a havon: hó.

Onnanról más: Vagyok.

Könyv-hátgerinc, lapok:

Lelógó végtagok.

BÚSULTATÓ

Inni hagytad leendett férjedet

Elméje előtt szűzlányok vetkeznek

Szárnyuk bódultan megtörten hull alá

Angyalfény-öltönyt illenék adni rám

Szobák faláról verejték málladoz
Bér-rózsás kertek öröknek tűnnek ott
Kalap-kabátban várakozz ó-remény
Télhomályt átkelni ugyan-Ő: holdpillér.

CSÖMÖR

Az est méla halat fogott.
Nincs semmi – de azért én várok.
A csömör lecsendez, s én lassan
átélem e stílustalan kort.

DALOCSKA

Felcsillan a fény
fú a szél
Ezüst hold ragyog
szép lettél
Fűszálon a gyöngy
óhajcsepp
Tüzes a szívem
Tiéd lett!

DA-SEIN

Lélekbarázdák közt alakoskodom.
Isten marka úgy gyúr össze, mint én
e vázlatpapírokat. Mindenhol jó,

de legjobb sehol. Elhiszem nektek,
hogy nem a rémület, hanem
az itt-lét akarása a fontos.
De vonz a mély, és húz a magas.
Messze vágnak az agyhullámok.
Egy sosem-volt világ köt.
Nosztalgikus elvágódások.
És leküzd a jelen mégis.
Lecsupál mozdulatokra.
Összezárulnak terek, falak.
Préselődik a mellkas. Abroncsozat.
Pléhlemez a tudat, semmit nem tudhat.
Csak a történelem szivárványíve,
s ijedt semmittevése. Tétlen.
Feltétlen kapituláció a szerep.
Még egy utolsót,, nagyot nyelek.
Szidolozom az emlékeket.
Rémletes rézkilincsek nincs-ajtón,
nincs-ablakon, üstökön. Csak a volt.
Törvénytelen telik az idő.
Törvénytelen én magam is.
Aláomló homlokszemek.
Létről lemetszve: lobotómia!

DICSÉRTESSÉK

Smaragd-jóság

Szentek homlokában a pillanat

A révész markában a hit

hajnalonta ide-oda

Folyóban halak

arioni partok és hálók

Felmerül a Nap

Rügyek csúcsain

zeng zengedez

trilláz elrugaszkodóban

láztorkú vörösbegy

Csönd van csönd

van-ság van

nincs Nincs

Színek fény sziluettek

Kilincshez nem-ajtó

Gyémánt

hamupalota

jajszó hallik

ordít orkán

imát mormog a pap

(vacsoránk mára marad)

Így volni ember

az ablakot

Isten ujja
begyeli
rácsomózza a
borostyánt a
Félelem házfalára
gyermek terem a jázminvirágban
mostoha Éden
tej-szirmú kert hullámszik
igen igen igen
önmagától mélybe
mélyből magasba
horgok partok folyócsend
csillagok
NEM?/IGEN?
Ámen!

DON JUAN TANÁCSA

két szüzet szeretek most
de hasonló mindahány.
úgy vigyázz minden CSÓK-ra
szűzként emlékszik minden

LÁNY

**ÉDESAPÁM MONDTA, TUDJA, KI LŐTTE EL
AZ ESZTERGOMI BAZILIKA TETEJÉT '56-BAN,
DIREKT**

1.

Elment az égbe.

Kupola üszke tátong:

Csillag a célpont.

2.

Dördült az ágyú.

Rettenve nézte apám,

látta, ki volt.

3.

Istentől fordult!

Sorsát hogy' éli az,

hogyan lett ildomos.

4.

Szentséggyalázás!

Isten nem retten, de fáj

e lándzsadöfés.

5.

Apám tudása

„holdhaladta mederben”

hitben összefog.

6.

Idegen góccok.

Ötvenhat ez is. Sötét-

kapu. Sortüzek.

7.

Csillagok lelke.

Kihunyt mécsesek fénye,

fel, fel, az Égbe.

8.

Tatarozandó!

Lett ima fluiduma

teremtő erő.

9.

A rézlemezek

patinája fürgeteg

után zöld könnyek.

10.

Új lyuk az égbolt.

Rakétarengetegek:

házak a mezők.

11.

Sugárzik műhold.

Isten csendje: temető –

és tévéadás.

12.

Hol, hol a Minden?

Semmi közt a semmiség?

Álmok helyén: arc?

13.

Nézi apám a

túllét határaiból -:

vak földet lát.

14.

Ha lenézek én

is , - s mert nem vagyok Isten,

a földbe látok.

15.

Boltozatában

apámnak plantáció.

A műtét foltja.

16.

Lyuk a kupolán.

Lyuk apám koponyáján!

Mindez fájdalom.

17.

Látni és tudni.

Évtizeket hallgatni

Istennek csak perc.

18.

Maradék vagyok.

Létek rózsaláncában

pokoli rőzse.

19.

Odapörkölte.

Messzebbre is aljasul

az ember. Már Mars!

20.

Holdon a bolha,

elefántháton a Föld –

már technicizált.

21.

Át az éteren,

hat rám őrangyalom.

Versecske: egyke.

EGY HÁZ/-történet

Fárasztod a tengert, fiam,

álmosítod a kelő Holdat,

fricskázod az Istent talán? –

s ámulnád tenmagad: elmúlanál?

Önmagadból írod a tengert;
a ballada Hold ringó gálya,
s a vízhabok: Isten siráma!
- érdemtelen magányod morál.

Vetkőzz le holnapjaimra,
ússz jelent tünde szerelembe,
tekints, Istenem, lelenchegyedre

sóhajts igazabbul. Kicsim! –remekebbül.

EGYESÜLÉS

Isten szép a kora délutánban.
A Nap mosolyában fészülködöl.
Kendőt lebbentsz a tájra
s a tengerrel valahol---

ELMARADT DAL

Szentjeiddel ügyelj rendet.
Angyal tartsa a falat.
Belakható vers-lakásban
könyvekből építsd magad.
Tárva-nyitva már a mennybolt,
álmodj tiszta éveket, -
ne számodra, csak kit szeretsz,
s áldja meg az Istened.

ELŐTT/UTÁN

Szent Egyedüliség! -

préposti buzgalom,

rebegő szájszélek

és füle-ütött madárének

- családi zendülés!

Hitben mi az étek?

Kiben a rosszakarát?

Ki boldog attól,

ha valaki éhes marad?

- hervadó virágcsokor
- tomboló hó-zavar
- adóssághalmazat

Emberiség-gyarapítás!

Emberiség-fonnyadás!

Önhitt-önhitetlen

gyermeknevelés!

Elmarad minden tettem.

A homályban csönd vagyok.

Álom-folyam: ősforrásvallás,

dúltseb-szívmetzés:

túlvilági hatalom!

Törökfogás!

EMBERKÖZI TÁJAK

A vonallá összevont ajkak
szállnak, mint a lepkeszárnyak.
Nyelvek eveznek a patakban
és a vállak összesimulnak.

A természet teremtései.
Dombbá feszülő tájdarabka
és játszi-könnyű szellő-kézív;
nem rejti el, most megmutatja.

Illat. Szárnyalok sűrű réten.
Fokozatban gyúló csillagok.
Eggyé csapódó héja-szárnyak.
Hold parancsával: Még! Akarom!

ENIKŐ-ZET

Lepkeláng-szemű szép, TE,
múltadból suttogó,
messzire gyönyörült leánykodás!
Hajnalaid zuhatagában
fűzfaágakban táncoló,

homlokodra éklő
zöldellő égkoszorús!
Nádas-erdő-rét fölé növő,
mítoszi szelídség! -
Őz-riadt jóság!
Légy bátran olyan -
Megváltozhatatlanságom!
Angyalhang
hangvilla-érzékeny
múltamban,
s most -húsz éve már –
más Felesége!
Anyá!
Fennebbvalóság! -
én az maradok,
tarisznyában hordott
partról megmaradt
földdarab, fűcsomó!
TEhetetlenre ítélt,
hitvány, múltba néző,
aggasztó árnyalak,
Isten száalmasa,
gyötrődő költőieskedés,
kit forgószél hevít,
forró fagy lankaszt ---

életkedvet játszó
bú-sárga fenyőág!
Jártamban-
(érkezhetetlenségemben)
év- emlékezet, éh-fohász!
Életemmel
túlkapott dekadencia,
a sors elodázottja.,
Magam.

ÉRZELGÉS

Hidd el, tenyerem puha, óvó kalitka.
kezed lehetne benne karcsú pacsirta.
Dédelgetett, kényeztetett rabom lennél,
kit féltve szeretnék,
oly nagyon szeretnék.

Bár ily szelíd, gyöngéd szóval szólíngattam,
szabad madár, szárnyát bontja s tovaszáll
Azóta a szívem beteg, s börtönöm.
Ujjaim egy kötelékben: tíz fegyőr.

ÉRZELMES KÍVÁNSÁG

Új legyél! Kacagjanak a színek.

Pompás őzek feltjai az erdők.

Hullass esőidből dús gyöngyöket.

Azúr tenger, azúr égbolt, azúr könny,

csobogd rám jázmin-ajakodról

fűzfalomb-templomod idejét.

EZ A MALAC A SZOMSZÉD FALUÉ VOLT

A malacka úgy lesoványodott,

mint a tékozlófiú apjának öröksége,

csak a kemény tények s a mindennapos

heverészás. A gond nagyobb gazda,

mint az Isten, mert istenségében tudja,

mit kellene tenni az ember malacáért,

s ha senki sem tesz semmit, az biz'

úgy marad, míg életereye kitart.

Hát nem sokáig futotta. Kihalt,

hogy egy szem makk is maradt volna.

A malac elfogyott, a tékozló megfagyott,

csak az erdő szele járt át a kietlen réten.

Aztán, végül az is elhallgatott, s nem

balladája, csak csendje a voltak,

a nincsnek, s ennek a tanulság nélküli

történetnek. Ha okulni akarsz a sorsból,
kezd el az elején,s szaladj a végére.
A szomszéd falu mindig öntevékenyebb.

Ezüst-VADRÓZSA

Anyám tavaszi Szél,
hegyre visz fel a hátán,
batyut bont a tetején:
„Fiam, nézd, vigyázz rá.

Én indulok vissza,
Te időre magad maradsz,
aludj a rád hagyott
terhekkkel,s ha sírsz –
szellővel elárasztalak,

Tavasszá üdvöztelek –

orgona-Ég alatt
vigasztalगतlak,
lepke-ingecskében
mindig megpártollak –
moha-párnácskára
hogy fejed hajthassad,
gyöngyök könnyeivel

ékszerként ékítlek –

s míg világ a világ,
nagyon szeretlek,
mindig segítek –

bajon-bűn-bánaton

általemeltek,

tűzön-parázson

tapodni engedlek –

sorsodból sorsot

formálok –:

Eleven Lángom az Éjszakában,

szeretet-elrendelésem,

ezüsthítű Lélegzetvételem ---

F

FEHÉR SZÍVRÓZSÁMNAK

Cs. R.-nak

Arcomba hajtsd az álmot,
rossz-jó szekér szemhéj alatt,
gabonát perget az idő
sutty! – bele szív-zsákjaimba.

Hit-liszt zeng, kórusi ének! -
rózsába sóhajts fehér havat.
Táncolj! – és lángod izzás marad.
Óhaj-kenyér jusson –
álmainknak.

FELTÁRÁS/ in situ (vallomás)

Éveket koplaltam betűkön át.
Küszködött bennem a magyarázat.
Élvtelen eszméktől átformáltan
vallom, a versírás mégsem csalárd.

Teremthetsz való helyébe másbat,
s az új feltár üdvös szabályokat.
A szabály éltet, az élet talál,
éltetlen az ember csodára vár.

Istenre várás: a szépség hite.
Hit: a lét felsőbb sugalmazása.
Éjt-nappalt koplalok korgó hassal,
betűket faltam! Sírtam és írtam...

FEKETE ANYÁM

Fekete szívvel létezem

fekete színben álom

fekete tükörben

fekete lélegzet

fekete árbóc

hófehér zászló

fekete hajózáton

fekete mérleg

antik kereszten

fekete évszám

fekete tetemein

bukszusbokor

éj ereszkedett rá

temető kapujában

fekete égből

életjel-sms

egy fekete fényképen

berlini lány üzen

fekete csókkal

búcsúztunk délben

fekete vonat

fekete repülő

holló szárnya csattog

a halotti csendben

ma mindenszentek napján

fekete alakban

komor bikával

viaskodom

anyám arany arca

világít: hold

megmetszett séta

sötét égbolt íve alatt:

FELTÁMADUNK?

fekete táncunk

korom ritmusa

lassúbbad

méláztat

árnyat vet a szóra

HAZA FELÉ VISZ EGY ÚT

érkezek maradra

bút bánatot farigcsálni

a halál angyala suhan

suhan suhan suhan

fekete nevem

egy táblán készülget

A JÓISTEN VIGYÁZZON

ÉJJEL-NAPPAL –

egy suhanc kívánta

fekete bicskával

feneketlen zsebében
gödör-hangon -
letakarunk nemzetiségi térképpel
beburkolunk feketével
barna vastag vak földdel
be ám
be bizony
kegyúri bizomány
HIT REMÉNY VÉDTELENSÉG
KI ITT BELÉPSZ
VISSZA IS TÉRSZ
visszatérsz (pont)
mélyre téve súlypontodat
űrmagas-ezüst úrhajók alá

GY - H

GYÓNÁSI VÍZTÜKÖR

(az Egyedül alkotócsoporthoz tagjainak)

+

Szenteltvíz-csobaj.

A lelkem élettükre

gyónásra indít.

+

Szentelt homlokom

templomkapu-szélben! Bűn:

tört víztükör-könny.

+

Nem! Nincs bocsánat.

Ennyi az ember. Tükre -:

levél-víz-levél.

+

Sok a bűn. Magány, -

vízbe merülve. Tükre

a ringató szél.

+

Nincsen bánata.

Korhad az arcom. Árnya:

tükrökben rozsdá.

+

Szentelj meg, Atyám!

Pohárban álmod' a víz.

Tükör a fenn-lét.

+

Vihar hanyatlik.

Víz tükröz. Felhő vonul.

Táltosparázs: Hit.

+

Zúdul alá. Könny

átváltozása – borok.

Zöld rém íz-tükre.

+

Est ágyaz alá.

Bennem az élet: jégzajl'.

Víz: nyolc tükröt áll.

HAJNAL

A gyermekkori kertben

felébrednek a felhők

magokat szórtam a kútba

s boldog duzzanat a vakondtúrás –

a sárgarigó is úgy surran

korhadt fáról lombos ágra

mint most tenyeremből

a nevelés arcodon

engem váró szív-ármánya

HAJNALTÁJT

Az egészben töredék.

Sose voltban mindig szép.

Mindig márban sose még.

Álomtájban csupa rét.

Sose voltban

sose szép

sose álom

sose még

HALÁLRA SZERETET-ÉHOMBAN

Az éjszaka foglya vagyok

s az órmotlan havas csendben

csikorgó telehold udvarából

belép hozzám anyám, a Vasszűz,

kinek eleven szíve kohójában

lettem én, egy Istennek szánt érv,

hogyan a világegyetemi tény:

születésem – ezer okkal indok,

ezer érvvel érzek; mögöttem köd,

előttem falak, s ha virradat-közel

a derengő fényben kijutok a labirintból,

csak a magány, ami ébren tart,

élni hajt. Földi és mennyei seregletek

kitartott pallos és pajzs, gazdátlan páncélruha,

éhes nyomorultak keresztes hadjárata

a hétköznapi kenyérikletében,

se múlt, se jövő, Androméda-köd –

város és fények, házak, ablakok,

idegnyugtató ebéd álmat ringat elő, s

egy nap majd átszikkrom magam is

éhomra, át vagy fel, fel a csillagokba.

HÁTORSZÁG

Egy háborús bárban,

a zongora felett,

a tükörben: telihold.

A vendégsereg

bájolog, táncol...

Sanzonodban

megfagy a mámor.

Ott és akkor –

tíz ujjad: tíz macska

szaladgált végig

a billentyűkön –

klampírozz a bánat,

holnap a vendégek

külföldre emigrálnak.

HAZATÉRÉS

Éva, várj, feldúlom öled,

mint portyázások idején

vad pogányok templomaink,

és letépett kamaszarcom

a romok közé rejtve el

rohanok is szökőn más ég

alá, de visszatérek még

hozzád simulni megadón.

HÁZFOSZTÁS, JOGVESZTÉS

Én azt hittem, mindent szabad,
mindent lehet, fittyet hánytam a jogra –
most már tudom, mi őseimről maradt,
az másoknak is jussa, használó lehetnék,
s nem birtokosa. Hittem még, lesz helyem,
plántálták: élj tisztességesen, ne sérts
másokat -, s talán békén hagynak.

Hát nem! Minden kifordult, a tollba
kapaszkodom, senyvedek-szenvedek,
mögöttem az elvesztegetett szülői ház,
előttem a jövődő kilátástalanság!

Abban reménylek, lesz zugom, hol magam
meghúzhatom, dédelgetem-előhívom
emlékeimet, s talán majd egy családregényt
összeszerkeszthetek. Erre affinálok,
s hogy merre is tendálok, a jó Ég tudja!
Egy kis lakást házat, hol elfér láda,
vizespad, polcok... ahol nem lopnak meg,
csendben munkálkodok, s beteg lelkemről
az átkot lemosakodhatom.

Meddig még, meddig?

Testemre ráfeszül a tehetetlen akarat

- kevés a megélhetés, s fogy a pénz,

már gyermekemre se marad lelkerőmből.

Évtized is kitelik nála, s én magam vagyok.

HÁZIKÓ/NYITNIKÉK

A fák Tavasz-dajkái! –

fáj a táj;

gyönyörűn vemhes; almaág

alatt

nincs-Kincs,

habár Ádám csontja gyémánt -,

de odább

kigyulladt a Ház,

a húsig, múltjáig;

a falakból Isten arca lángol,

koromból-füstből

szerelmünk nyomoráig látni.

Meddig-szem vágyunk bútorzata?

Jajvész ront:

porig,

bokáig –

Haza-nyitni-kék!

Hazányi fészekláng virít

s terem ág-hónaljban:

parányi termet!

Ember-parányt!

HIDEGRÁZÁS ÖNKUCORBAN

Hitben ússzunk. Fényfolyóban.
Vagy zamatos kávézacban.
Szinte mindegy! A túlféltekén,
vagy innen éjjeleinken
háborúba fellegsereglenek
legyártott, szélesvásznú filmek –
a bú mértékegysége többnyire halál.
Állok tetőtől talpig maszat – a
talán lekéssett boldogsággal ---
Napoztasd át árnyam. Tengeremet
tekintsd szívbarátnak. Adj rám
érinthetést, szabd ki végzetem,
üss kesztyűddel havazást.
Pirospozsgásos december
lepedőfehérétől távol: di-di-di-
didergek!

HITTEL-HITETLENÜL

Ítéld meg magad –
bűnös vagy, vagy áldozat?
46 évemben hány év öntudat,
hány tevékenység s renyhesség?
S mert gyónni nem akarsz –
Isten népét teszed meg

állásfoglalásnak ítélőbírádul –!
Egyediséged egyéniség-e,
hogy magad példaként felmutasd?
A mindenhatóság utadat
nem teszi kiegyenesítetté,
álhitekbe kapaszkodtál
s ez maradt rád: a fölöslegesség!
Isten éli istenségét,
a pártütés feje a néptömegbe múl',
árnyékból fénylényed. Hogy előállj
vele, hát, szóval: ez a hétcsuda!
Nem követendő, de lekövethető ---
nem múlhatatlan, de rombolékony ---!
Amikor dívik az össznemzeti gyónás,
szekta helyett egy verssel magam is
azt vívom, az elragadtatás helyett
a kemény lelki tusát,
a dinasztikus és generatív elrendelés
neuraszténiás önérzet-sokkját.
Hamis remény a gyógyulás,
inkább szintfelmérés, valamelyes tartás.
Minimum-befektetés az álom,
annak kibontása: a tudhatás próbaköve
--- gurul, gördül, megáll,
papírlapra fonetikus látás –

formává ki kerekíti?

Befeketít. Kifehérít.

- Jézus, Szent Mária!

Félbehagyom a verset,

szél emelje a Nap felé –

s záporozzék fénybot-ütlege:

Rám --- sirám!

HOLDVIOLA

Hold-harmat érint

erdőn, fű közt - violát.

Kármin éj titka.

2013. hamvazószerdán

HOLTAK EMLÉKMŰVE, NIZZA

Vérem hömpölygésében

lánggra gyúlnak a rózsák,

porrá hamvadnak a tanyák,

s a lázálmok homlokáról

a tűzoltó harmatot

felissza a Nap.

Kettévált hajnal dajkálja

a bokrokat,

s félelemből uralkodnak

a madarak

éneklő vágyaikon.

Ők ébresztenék lelkiismeretem,

ami a fényből fakad,

de a sötétség

metszi – a Láthatatlant.

Így alszom hát Kedveseimtől távol,

karnyújtásnyira

a kegyelmező Haláltól.

HÓSUHOGÁS SZERELEMRE

Kitartom tenyerem a hópelyhek alá.

Ez éj – ez éjre visszavonja önmagát.

Vártam bizony, olymély-nagyon s annyikor,

hogyan végtelenből küldött bájban elrendelj.

Mutasd hát utam: mozdulatod.

Ajtómtól ajtódig juttass. (nyomokra tértem)

.....

Most! -: ez valóságos. A holnap: ámít.

Csend fokozzon csöndet: tartson.

Merülni,

érezni,

kedvesem

(kizárólagosan, szenvedélyesen!)

: Együtt az évszakokba költözködhetünk.

Őlszirom-teljesedni! Én-mederben: buzgón apadni!

Tél-jövendő Télközép: lőn, Egek!
Parázsfám, visszavágylak...

HÚSVÉT TERMÉSZETÉLMÉNYE

Esők jöttek, esők mentek, s az üvegtáblákon
csordogált alá az árva sírás –
sejtjeim mágneses mezejében
ég felé vették a virágok útjukat –
és hullott alá a madárének,
fűszálokon, zsondult ágakon fennakadt,
tavaszi gerjedelmeket delejezve a tájra.
A virágok léleksúlya szépre jót mér –
s a távoli tenger zúgása
csillaghalkulatként engem is elér.
Miféle év jövendő! – toposzos reménységek
művészi elhívása? - katonák csatazaja?
Miféle mester játszik a szunnyadó őserővel,
hogyan újraszólítsa bokros orgonák
halottnak hitt erezetét, s megzendítse
hullámok őszi zajongását hitelesen
az ujjakpörgeesség egyetemes hangzattanában.
Giccs helyett eresztetni szívárványt,
madárfészkek csivites otthonának fület...
Kagylókürtök búgnak, a vér gyógygyerősségében
világrészek éhes látomása --- Az évszakban
magam vagyok. Tétlen. Szánnivaló vétkem:

szemem Nap-nőket pillant a rejtettből
lomb-, és szívforradalomba –
e szimultán ütemegyüttesbe.
Vágy-férfiként, körbesétálok
a gyermekláncfű-koszorús parkot,
ölelkező párok az ösvényen,
a fák dodonai suttogása vallomásokat
sodor a duskatag nyár felé. Fiam van.
Húsvét! A nincs és a van közé,
mint tilalomfa, kívül az: Én.
Elődeim közül mindenki halott.
Feltámadás Után/Előtt vagyok.

I - J

-IG /AZ

APA/:

A magunk mögött hagyott házban
renddé növekedik a homály
terebélyes világ világa
csöpp

ám megszólított végtelen

ki ébredni kénytelen

ebben a virágcsicsíjjgatásban ---

FIÚ/:

Álmodban fogantam
s fogadtuk meg együtt
leszünk hősi kiállítás
prófétai kiáltás
hogy én is
te is

LÁSS

hogy általunk
emberek által
bennünk sarjadzó álmok: a JÖVŐ
kitárulkozhasson.
Élek Neked,s Tőled elfele,
máshová húz a félelem
más vággyal verettettem karddá,
noha bizonyossággal tudom,
leendő kérdéseimre
eddig-addig teljességgel
pontosan válaszolsz.
Így leszünk kincsei
a koponya-ládáknak ---
APA/: S adódunk
külön-külön
a cseregondolatárú
lélekvirágforradalomba.
Vagyok most áldozathozatal

s ne éljenek vissza vele,
csak ne bírjanak visszaélni vele.

IGÉZET

Rózsák hívnak haza.
Illat és emlék nélkül
érkezem szobámba.
Tündökölnek a szirmok:
Gyűrű hull álmaimba.

ILDIKÓNAK JÓSKÁRÓL

- **A Nap** -

amikor ő oldalára
fekve alszik- faggass róla!
belőlem dőlő árnyékkal
majd betakarom a fejét

fénylik fenn magasan – LELKE

- **A Hold** -

hajnalonta lerepül
az ismeretlen fény-lény
játszik földi életet

éjszakára felszökken
a holdra s onnan derül –

suttog át álmaidba

IMPRESSZIÓ

Színek kórusa.

Csöndet szürcsölő vadak.

Pázsit. Áhítat.

IPIAPACS

Ipi-apacs!

Ki a hunyó?

Hát a pipacs.

Ahogy mindig,
most sem tudott
elrejtőzni.

Brűhüm-brűhüm! –

én nem játszom,

rí a pipacs.

Piros selyem

szoknyácskában

hogyan lehet

bújócskázni!

Leszek inkább

balerina ---

És a pipacs

egész nyáron

végigtáncolt

a határon.

JÉZUS

Terítőt ajándékozol,

min fekvő a könyv,

a kaput megnyitja,

arany égbolt felé

nesztelen emelkedik

könnyű galamb, -

csőrében tartva féltőn

- egyetlen vérgyöngy

(ragyog a sóhaj)

x

Megnyitom a szívem.

Kapu az égre

vérgyöngy

könnyű galamb

x

A szent – kolostormagányban

zsolozmáz,

a világban szertegyűrűzik

az áldás

x

Királyok lépte: birodalom.

Parancsok hadvezérletével

merre úznak az álmok?

Ki díszesül –

milyen Nap ragyog?

x

Istenáramában halak hallhatják

halhatatlanul (-uu –u)

Túlpartot vet a révész, dobban a szív.

Mire szólal a szikla?

x

Avass be rendbe

szerелеmbе

nehogy tékozzoljam

magam

Gitártokban a Hold

ujjamon húrok

Holnap: szerenád

x

avass be

szerelemrendbe

húrozatlan

gitár-kalit

madártele

Máya

fátyla

táncok

lánca

száj

x

Nem fogjuk megváltoztatni

az Isten hozzánk állását

a fejszében reped a nyél

és csak Jézus

kezében kenyér.

JÓZSEF ATTILA

A szavak nélküli világrendben

áll a Fiú,

sírása görbületében.

Szíve ösvényeit

benőtte a moha,

Attila Ő,

utolsó keresztjén is
fellángol a : Nem! Nem! Soha!

Amikor sírt,
teljes terjedelemben
előre indult a vonat,
s ha még sírni akarna,
a Sátán is megrendülne,
s a síneken átengedné –

de már többé lehetetlen.
Egyként hal meg bizony
az okos is, s az ostoba.

K

KARÁCSONY KÖZELÉBEN

Nézd a csenden,
nézd az álmon,
jön-jön,
közelg
szent Karácsony...
Mikor itt van,
végre mára,
mi az ára?

Isten-varázs,
mécses-parázs!
Még van anyám,
még van apám,
de ha nem lesz
egyike se,
másika se,
kire cseng
a mosolyod?
Lesz-e másik,
lesz, ki lényé:
tündérlényeg!
Majd az a lány
benned talán
kedvest, aztán
gondos apát:
Karácsonyt lel?
Az lesz talán az igazi
Boldogság.

KARÁCSONYVÁRÓ

Szabolcsnak

Mi van írva a fákra?

- levelek tízmiriádja

s szólaltalan suttognak...

Isten kegyajándéka:

Karácsony virradt hite.

S hogy látni elmúlást is?

- feltűnni Húsvét hajnalát

s gyúlni Pünkösdek égalját?

Virrasztunk. Alsunk. Várunk.

Szelet vetett a szívötét –

az értelem új szavakat:

Gyermekem, gyomláld lelkedet!

Megyek. Jövök. Magadmagam.

KAVICSOK

+

Hókristály. Kavics.

Megdermedt érzeményben

ott az öröklét.

+

Tegnap. Ma. Holnap.

Nincs az időnek partja,

kavicson kereszt.

+

Bent fázik! Tóban

halszáj ér kavicsokat.

Csók. Reszket az íny.

+

Lenni kavicsá.

Gyermek ejt vízbe egyet.

Örökre elvesz!

+

Magamban: magam.

Kavicsokat görget a víz.

Kinek kellenék?

+

Kavicsok. Sziklák.

Isten mormol imákat,

szünettelenül.

+

Elmorzsolt könnyek.

A lány rózsát nevetne;

kavicsot hajnall.

+

Gömbölydeden kell

vízbe simítani. Tündér

kezében kavics.

+

Nem írok hajkut.

Egy kavics többet mond el...

Mily tökéletes!

+

Egymásba fájdul

a táj. Majd szanaszét hull.

Kavicsos partszél...

+

Kavics a neve.

Vajda fia. Ószeres.

Marihuanós.

+

Koldustallérok

s Szent László pénze: Egy kun

lány hozománya.

+

Kavicsok. Angyal!

Röppen messze magasba...

Zutty! Hova lettek?

KEGYELET – I.

Szívem elporlad egy virág alatt,

de ujjaim túlélík.

Létem elmerül a humuszban,

de a fiam feltámaszt újra.

KEGYELET - II.

Szívem: szíved!

Porhüvely a túl-lét.

Egy virág: létem!

Elmerül a pohár az éter vizében.

Lelkem: léted –

erősségem.

KERESZTELÉS

Derékig van Keresztelő János,

emeli szellemben a Világost.

Sötétség borítaná a lelket el;

kenyénapokat szeg meg az élet.

Hogy éjjel felkavarja a csöndet,

úgy visel gondokat a világra?

Gyertya fakad bocsánatos könnyben,

majd kibontja testszívedben virágod.

KIRÁLYNŐM

Homlokodon Magyarország!

- hittel éld e szót...

Tenyeremen sírkeresztek

- kulcsold hát kezed.

Mellkasodból lépcsők futnak

toronyszoba-torkomig,

játszi rózsák szádon,

bíborpalást szirmaik.

Pupilláid fényharmatban,

táncotjárok hídjain

gyümölcsöstál-öledig:

vagy még tovább!

hercegi jussomért –

a koronáig.

KIVÉGZÉS ELŐTT:

Falhoz állítottam magam

(az utolsó szó jogán):

Oldozz fel engem, Költészet,

hogy véled ócskálkodtam,

ha szép lehetőség

Semmi mocskába mártottam.

KOROSODÓ

Szenvedélyes tudtál

lenni – szólt a lány.

- Meghíztak a fák.

Pocakot eresztettek

a nagy szürkeég alatt.

Csapj rájuk!

Szállnak a madarak...

KÖSZÖNETTEL

özv. H. Túri Klárának

Fény atya! Hold anya! –
kozmosz éjszaka,
halál tava, élet hava,
hegyek csúcsa, gyalogséta,
százbillió levelek parkja
közt, csapáson átrezeg
a csodaszarvas ágagancsa,
koldustallérok ezüst mezeje,
hol lélegzetet ingyen vehetek.
Felsóhajt a termékeny humusz.
Jobb volt-e tavaly? Sok gond,
sok baj! Piros gyöngyeivel a málna,
jövőre talán alárántja a temetőnek,
e sorvadtsz anyaföldnek, vajh,
ha a Szent Kereszt fejünk felett
felmagasztaltatik, s a ráülő virágok
illatát a madár röpte viszi messze...
A közelgő gyász, mindennapos álmok
esőznek alá az élőkre. Holtak sereglenek
fel a fejbe, az örökvilághoz képest fiatalon,
emberi mérték szerint öregen úgy adom
e verset – ha én halok meg, Klára asszony,
ne sirasson, szenvedtem eleget, s netán,

ha Ön, mert gondolni kell reá:
a milyenen, a ahogyan-on, a csak-ne-kellene! -,
de a születés-halál nászába egyszer
belekerül az ember, ha nő,ha férfi , gyerek...
Hinni vélem az Istent és félem!
Ha írok, mondom, - szívből teszem:
hajdani Assiss-i Szent Klára, s Isten
szegénykéje, ama Ferenc, s a rend
misztikus barátsága – az özvegy
és a középkorú férfiú versírása –
maradjunk közös nevezőn:
Rozgics Mária Világ Magyarsága-közlések
és a Mária Rádió hullámhossz-szomszédsága.

L

LAPTOPOD

Kínzóeszközöd a laptopod,
egyben kémkészüléked.
Valld be felvillanyoz,
ha érkezett e-mailed.
Valaki kileste titkos vágyad.
A költészet kerekébe törve,
csonka-bonka vagy magad,
mented, ami még menthető,

lesz belőled halott való,
tényfeltáró betűhalmazat.

LÁZAM

Egy ágroppanás visszhangjában
állok: ébredek;
mozdulatlanságom a sebem.
Nézd, vak ablakom, vérem
süket... S a falak, a falak!
Az árva falak, lásd,
most hajolnak homlokomnak.

LEGÉNYKE-FRUSKA

Háza porzott az esőtől,
az udvar teremtményei
megindultak, gyermekek
komolykodtak játszás közben,
csak a felnőttek nem tudtak
egy ágra vergődni.
Patakokkal gomolygott a tenger,
s a londoniak smogriadót fújtak...
Csak egy néma, árva kisfiúval
nem törődött az Isten se.
Hitte, tudta, tette, - egyszer
rámosolyog a szerencse...

Aludt, kelt, s tette: teremő tett lett.
Tíz eseménytelen tele
havat olvasztott a szívekben.
Kisütött a Nap, s tavasz lett.
A tavasznak hatalmas kertje.
Cigánykereket vetett a világ.
De hogy igazán miként, senki
se tudja,de a gyermek nevetett.
Szája sarkából búzalepkék áradtak elő.
Így lett nyár. Lesz majd ősz.
Legény lett a kisfiúcska,
közeledett felé egy fruska.
A többi kitalálható.

LÉLEKISMERET

Isten, ha bírsz még velem,
fogj engem ítéleted alá.
Letérdelek Holdad, Napod,
s a Magyarok Csillaga elé,
szorítom számat némaságra,
hogy Törvényszéked elviseljem.
Tekintetem emberi bírásra
vetem! Őseim terheit
szívemben hordva
szemeim sírásával

utakat apasztok el.

Bűnös asszonyt ismerő

kezem vízbe teszem

- nem számítok jövődőre!

Három hattyú,

erős csőrrel,

átröppennek

homlokom

reccsenő falán –

szép leszek, jó leszek, akarattalan!

Így érz engem, Halál,

álom-gödörében!

Istenem, Életem, Örök-valóságom!

LÉLEKSÚLY

A szeretet a kőnek szárnyat ad

Könnyül bennünk az öntudat

A szárcsa buzgón vízre csap

Mélyebbre úsznak a halak

Arany hajsza

Arany ág

Karácsony vérnarancsa

Egy tenyérrel

elindítod

Vonatom visszajön

Zsebkendőbe rejtve

Gyöngyök szanaszerte

Gyöngyök szanaszerte

itt egy fecske

ott egy holló

aranymálinkó

arany nyár

zöld dió

menj keletre

illetve

aranyzár

zöld dió

menj nyugatra

álmodó

álmodó

LÉNYEGÍTÉS

Jó lenne egy alkonyon
mindent helyén találni.
Úgy hajtani le fejem,
hogy az álom elrendeljen
s a hajnalt azzal kezdjem,
hogy a nap másodfelét
úgy fejezne be
a dolgos munkák végén,
egyszerű óhaj: Jó volt lenni!
Ojtani kedvet nőbe, gyerekbe,
odaszánni időt alkotásra,
magamnak sose hazudni...
Úgy volna lenni jó halottnak,
hogy talán úgy hatottam,
miként rendjén való volt.
Isten széles szemszögéből
a pályám végigfutottam.
S fiamat várja a staféta.

LOUTRAKI

Arcom megszépíti a fény,
mi kortyaid között ragyog,
Loutraki görög ásványvíz,
általad csendesebb, emberebb vagyok.

I.

A mélyből

- csendesebb, emberebb vagyok -,
forrás,
milyen ó-isten fakasztott?
Ámor esetleg? – hiszen:
csókot, szomjat
ígér,oltat.
Miattad elébb kimúl,
majd újranyelít Pegazus,
déli szaki réteken
nimfák és drüaszok
körében száguld ---

Középutt:

Kheiron kentaur olvas
s nyújtja a kelyhet,
benne a verse – e víz
(Charon messze evez)!

II.

Kortyintok ismét.
Eleven torok! -:
Újra magyar (sváb, tót, ruszin
álom) vagyok ---

III.

Most a magasban sasok.

Egyikük nagy hirtelen

karma közé –

vissza, a mába ragadott:

117 Ft, tessék csak, 1,5 liter?

- egy hang engem szólít?

„EU által elismert forrás” –

s Olymp’ polca felé tart kezem:

- s „az ám”, a szád –

azén átutazó „hazám”

(a szám? – 117!)

Mondd csak ki:

Igen! (Oh, yes!)

- hogy kimondjam máris

csak úgy;

csak úgy,

csak úgy...

igen-

lazán: FT/forint!

: *Still Natural Mineral Water*

M

MÁJUS NEVE ALATT

Új legyél, kacagjanak a színek,
őz habszol, így ébreszti erdőnket.
S hullajt sorra koldustallért bőven,
ösvény tárul, zápor zúdul, -
fövenyre lépsz; tó selyme simul lábadhoz,
az Úr kelyhéből csobog rád az áldás –
onnan csupán szemhunyas az élet -,
s a szerelem jázminillatát
tereli feléd a nyár, szelíd sugarával.

MÁRVÁNY-

---arcok előtt őrködik a táj.
Kürt.
Téboly tábornok
int seregének.
Ha a Való túlnéz a
Látványon,
a tét harsan.
(Az emberek dőlnek)
- halomba,
- asszonyölbe.

MECSÉRI-PER

(1958. november 15.)

Lenkötélen himbálódzó

hét novemberi reggel.

Felzsupált tiszti öltönyök

lépnek, Emlékezés, eléd.

MÉG NEM

Ült a lámpafényben.

Keze ügyében egy párna,

felhúzott vekkeróra,

golyóstoll a papíron.

Napok óta nem mozdult.

Csak nézte...

MEGFULLASZT A VAKSÖTÉT

in memoriam Holló (Kovács) András

Behódoltat, Anyám, sírásod,

Megyek Veled az Őrületnek

Hamletivilágába vaknak...

Anyám, itt Téged nem bánthatnak!

A fabula hollótól kibe-

Szélt titkát is elszerzem Neked –

Félhod-világnál terítek meg,

És nem kell, hogy köszönjed mindezt.

A bántást tűröm erősödként,
Mit, voltaképpen, nem Te mérsz
Rám -...
S mert fordul az idő, midőn, bambán,
Lesem -... Mit mást! –
A nők csörgő-táncát.

És hiábavaló kalandok
Után –
Visszaköltözöm hozzátok, -
Álmok szorulnak szobák során –
(Mikor teljesedett vége lenni?)

MEGRENDÜLTEN

Dobom a hantot, szelem a kenyeret,
nem sír a szemem, borult az ég,
szól a takarodó, temetjük apám
anyám után, nagyanyám után.
Bérmálkoztam. Nem tudom felfogni,
mi az hogy feltámadás?

MELLKASAM A PAJZS

Dárdával céloztam a Napot.
Szerencse, nem ért találatot.
Éjfél tájt ugrom át a mutatók közt.
A másodperc-mutatóval szédülök.

Éjfél és nulla óra közt
én vagyok az idő.
Hidakat járok bohócruhában,
kinevet a tükör álma.

A karom,
lábon járó
szélmalom.

MEMENTO-BALLADA

Köszönök, anyóka.
Lelépsz most az útra
- nem lát már rendesen –
ki-rándul alóla.
Nádbuga hajlik,
szél kerekedik.

Amott a boltocska,
otthon az unoka,
szatyorban pogácsa;
szekér zörög tova...
Nádbuga hajlik,
szél készülődik.

Viszi a harangot
illatos mezőre,
keresztbe tör' egy ág,
fejfa lesz belőle.

Nádbuga hajlik,
szél sugdos valamit.

Szatyorban pogácsa.
Bokrosodnak lovak;
folyóvíz elmos most
túljárdát, partokat.
Szél kerekedik,
nádbuga hajlik.

Hol vagy, hol, apóka?
- „zajba gázol lábam” –
hörpölöd a levest,
s nincs hozzá pogácsa?
Nádbuga ledől,
szél fut át a parton.

Nyerítőz' ezer ló,
sok megvadult szekér...
Vigyázz, jaj, anyóka,
köszönésre éhes.

Hajlik a nádbuga;
a szél imádkozik...

Voltál! – odaszánva
csoda-paripáknak.

Nádbuga lehajlott;
kinyújtózik szára.

MENYASSZONYTÁNC

Sziromról sziromra,
virágról zöld gallyra
lép a Tavasz lába,
libben a szoknyája,

s táncol erdő-mező,

- micsoda menyegző!

hetedhét-határban
ropja ám a násznép,
amit talp alá ad
rügyek muzsikása...

MÍG NEM MOBILTELEFONÓZOK EGYET

Elszalad a hangom/ ezer utca-járó/ millió esőbúza/ búra lámpabúza/ éjszakai sárban
cipősarok/ tolvajkulcsok csókszerelme/ várba álmodott gyomor// neszek/ holdas tekintetek
meggyalázva/ temető fordul az időre/ csontkopogás/ baráttalan emlékek közt kézfogásba
bicsakló szív/ virrasztás/

vecsernye/ csillagráró/ fecskék: várótermek/ cikkcakkban értelem/ gyűrűsfüvek/ és/
képzelet: elgondoltság/ utószava: nincsen közti lehetőség/ vagy bányatavak/ és/ Öreghegy/
mélységre tornyozó vallomások/ helyett/ angyseregletek/ és törvetés/ és/ orgonasípok/
és/ virágköpenyes könnyek, melyben fölfakadnak szálfák/ gennyből szálkák széltükrös
homálya/ s madárhurok/ tördelt ágak, -//

szélhárfa-tavon: rózsasóhajok

vagonba látó tenger

latba vett lép-telen ornamentikák

Zephyr Zeffirelli

északról délkelet

felett fölött

azúr -

fakard/ fakorona//: ceruza

MISZTIKUS RÓZSA

Enci hangja: fehér rózsá.

Az éjszaka oly holdtalan.

Álom Napja süt le reám.

Nyílik ajka, száz szem rózsá –

szó nélküli misztika.

N

NAPÉJEGYENLŐSÉG

Arcaink szeme:

Napéjegylenlőség a hold - **vagyunk.**
apám, anyám holt.

Fiam fürdetem,

nem kézzel, - gondolatban! **Helyzetünk**

Lélekvízgyöngyök.

A hajnal hibádz'.

Sóhaj vágyaszt csolnakot: **boldogságában**
Édenkert-asszony.

Virágkehelyből

évek éneke, oh, méh! **gyönyörük**

Méz. Ezüstkánál.

Titokló tenger.

Inni fényfolyóvizet - **elmossa**

Soós Lala: korty bor.

Bűnsuvickolás.

Gyóntat álmat a templom; **a bánatot:**

Násznép-muzsika.

Szemeink arca:

ó, Világegyetlenem,

Árnytestlünk.

te, szívhajnalbecs!

NAPLÉNY-MESTER

Bontsd ki a szoborból fájdalmát,

amit a véső sír belé.

Mosd tisztára a márvány fátylát,

ha majd avatandón napfény szeme néz.

NAPSZENTÜLET/ÉVSZAKLÁZ

A tél ajtaját felnyitja a nyár.

Küszöbön zöld ág, tavaszi hírek.

Kinn vagyok benn:

Tearózsa-világ.

Kavicsot ejtek a tóba.

Szemem temetem rá csöndnek.

Szerelemajtóban

tenyerem marad a kulcs

fűszalak közt alatt

a Lant csillagképe

álmok angyali

ágyába gyűrve:

szavak holnapa

a Tűz homlokában

már készen vár Pallasz

szent Szűzen üzen:

lepkeszárny lángú inged

megmártom hajnalfényben

előmerítem sárból

fájdalom-tiszta arcod:

az angyalok

magasra szállt

lelkek a

Láthatóban

rózsabokron

vér-ösvényen

fénybogár:

gyémántkavics

NEM JÁTÉK! – I.

pléhlemezre nehezkedve.

a nem tértartománya nyit.

a fák megőrzik az eget –

fáradhatatlan té- s tován.
szabad. amit tenni kell.
zárványba zuhanva lélek.
temetve. híva. szülve.
mindig egy. minden egy. téves?
csonkul az egész - a részre.
parancs szavára térdel
a kétely. roncsok – alig
fák tövén. s betonban – árnyék/ének.

NEM JÁTÉK! – II.

a vidék másba öltözik.
arc: nem készül némaságból.
jelentés: veszíti csendjét.
csak a táj! üresen lángol.
NESZE NEKED, KÖLTÉSZET!
A vers olcsó, ócska kacat,
ingyen kapod, ingyen is add,
s míg szétterjeng az éteri lét,
cigaretta, kávé délig a reggelid,
szádhoz emelve a szálát: ég.
Ebéd! Visszavánszorgod az utat,
elnehezít álomba a meleg étel,
aztán az örökös idővesztés,
a képernyő alig adhat választ,

a hajnal gondjait szerteküldted:
Isten is süket, az Ördögh halott,
láttad Őt és dorgált, tanított –
a verset tessék komolyan venni,
az egyszerűt egyszerűn írni,
hogy Isten is belássa, van hibája
épp elég. Az ember maga van.
Túl sok volt a közösségi játszma,
török ruhában MSZMP-tagok fiai,
ajkukon a gyaur kutya –
rám adják mások viselt göncét,
megszokhatatlan hacukákat,
a vagyonukat rajtad nyerték.
A toll hegyes, a vonal egyenes,
bár a lakást kéne rendbe tenni.
Nem vagyok jó semmire-senkire
és ezt a verset is rendbe kéne s

NEVELTETÉSI VÁZLAT

(„Szabika”)

- annyi helyett szeretlek
- szinte minden küszöb
előtt megbotlom torpanok
bocsánatért esdve büntudatból
- hogy nem látlak
- nem kereslek
- vasárnapi gyerek
- tőlem távol nevelkedel

- amit hallasz rólam
- amit nézel s bosszankodsz
- ki segít?
- mért fenyít?
- ki szereti lényed
 hogy Téged tényleg értsen?
- esdek sokszor Fiam
 hogy történhetett minden?
- meddig kell ezt viselned?
 Anyámra mondom! – féltelek
 Apámra esküszöm! – szeretlek
- anyád sorsa a tied vele felekezelsz
- tőlem eltaszít!

(pókfonalra pókot költött! -

Te?! Apátlanított rezsi-gyermek)

NIKI BABA

„A gyermek csak kézen fog,

 hogyan tanítson” Györe Balázs

A karmazsin ég vászna előtt

csecsemő pillantások a lepkék.

A szemöldök vékony szárnyai

legyezik a gyúló napfelkeltét.

Mélységes-messzi tág tavak

ámulják majdani sorsodat,

rugalmas-csöndes izmaiddal

megindítod bennem a tavaszt.

Oly könnyű-kicsi bársony a bőr,
mint a leggyöngéd' szélfuvallat?
csordul a nyál, száll az idő
s az érintések megszólalnak.

O - Ö

OLVASTAM GÁLDIT!

álom-kolibrim

gyémántragyogása:

Anyám

a lepkeszárny nem simul bele

a kőbe

a kéz

elejt egy gondolatot

a hold

temetetlen halottakra lát

a tegnap

letagad egy lehetséges holnapot

így múlatom az időt: -

titi-tátátá titi-tátátá!

ÖNRENDELETI TÉNYÁLLÁS

Míg ragyogtak a kertek
s hullott a szíromhó
s illatokra méhek döngtek,
utólag bevallom, giccses volt.
Ásó és gereblye, elszórt magok
s a fák termésgazdagsága
emberpróbáló munka volt.
S mi lett belőle? Csak a volt.

A család odaveszett, apám-
anyám-nagyanyám telehold
sugarába tűnt el, s a ház is
üres folt, Az örökség odalett.

Nővérem beteg, de dolgozik,
csak én vagyok ilyen tétlen.
A házasság, gyermek jóslata
balsors, megtörtént, - az Isten verje meg!

Az agglegény agglegény maradt,
s maradtak a történelmi falak, tova.
Lehet egyénileg járni a labirintust
s mint vakondok, feltúrni a múltat?

Jövő nem terem, csak félelem,
illeszkedni kénytelen,
mert végzet a születés művelete,
emberkolóniák és dinamika.

A tömeg vonz, taszajt, hagy:
a tömeg belső metodika
s a kiszemelt szemet szúr, -
s ki kitűn', szembeötlík – botlik egyben.

Mert míg albérleti falak között
fázni tudtam nagyon egyedül,
unalom tenyészt', ördögi jövő szövődik:
álmok-virrasztások ritmustalanságból.

A pénz fogy, az ígéret talmi,
a per játszata: pártos-pártatlan
hatalmi. Vár a lesújtott szerep,
a szenvedelmes, kétségtelen!

Nem fog öröket hagyni a tehetség,
komplexusos zónája félrevisz,
amorf tudatképződményeket
rögzítenek, katartikus megoldások nélkül.

Boldog, aki holt, ki ügyeit rendezte –
s mennyi útja-módja van a halálnak,
magyarnak lenni szinte csak annyi,
forinttal fizetni az elszámoltatáskor.

A kultúra vákuum, eljut a fülbe, de nincs,
az alkotás nem kín, hömpölygetés,
mi látható és tettető, mire használható?
Gyógyult gyógyulatlan telik az idő.

Az értés metaforikus, tág határ:
erősen szálas takarmány a sáros földeken,
ajkáról elpattant szavak, fogak szűrte
érzelmek búzavirágkék éteri ég alatt.

Vagy vihar, tépázott fák, felgyúlt szemét,
szétroncsolt emberi koponyák,
néha egy –egy emlékkép bevillan,
holtta-voltta lesz, s soha kőidol.

Mert nincs már ereje a kéznek,
s ha tenne, használna-e vele,
a tudat kihagy, olyképp erőtlen,
idő-tér koordináta közt billogjegy.

Kérem hát a magasságos Istent,
olyantájt szűkítse kapcsolataim,
hogy magamtól nyerjek tenniakarást,
a világ sarkamra, a kés torkomra hág.

Nincs mit kapálózni,
dolgaim erre-arra,
ki tudja nekem összeterelni,
ha szétszéledt a gulya.

Igen! Az örületről is –
emberek között ez szégyen –
hogy nem tud viselkedni,
kényszerkacaj a kudarcban.

A szöveg szöveg. Nincs mit szaporázni.
Zárt arcok életereje izz',
tessék ajtót-kaput zárni s élni,
termékeny terméketlenül.

ÖNTELTség

Hús-vér ember
csak tenyere izzadsága
szublimálódik vissza
könyvébe magányba

A lelki élet
felismerem
és merek és tudok
állítani az objektívon

Senki sem érintett úgy
betegségeim zugába
mint szellő-kezevel
a szentséges Isten
s drámaian kínzódo
drága Anyám
az ezerszer szeretett
s az ezerszer bántott

Leszakadt jéghegyek
poklomba dermedtek
Istent játszó zsarnoki énem
mért kell e fájdalmat
örökre égnem:
Szégyen!

csontig fogyok magam is
fagyott diabola
s mesét krehálok

bántódásaimról

bántódásaimra

Kiürült a pohár

kiürült a mérce

bennem féltette

anyám is apám is

holtát végigélte

A búbárat felszállt

és utazott a buszon

Utas a sofőr

utas az ellenőr

lélekfecsérlődések

Ismeretlen Isten

ismert vonalon

a fényképezőgépet

ellopták

mindkettőt -

Végtelen féknyom!

Véges hatalom.

ÖRDÖGH SZILVESZTER SÍREMLÉKE

Talán az elme réme voltam neki:
redukált levelek, zavaros versek! –
mégis türelemmel viselte hosszan –
nem tudtam, hogy betegeskedik,
csak nagy sokára említette meg –
s hogy bosszúságai ellenére szeretettel
gondol reám. Nem mentem el
a temetésre, nem tudva Farkasrét
hollétét, Oláh Jánost fárasztottam
inkább a 4-es vagy 6-os villamos
egyikén. Mindkettőt bánom.
A bűn az bűn marad. Most is tán kegyeletsértés.
Engesztelésül verset írok,
de a vers nem engesztelés.
Akkor hát! -: Atyai barát, köszönöm szívből
a sok Tekintet-beli megjelenést.
Áldás! Dicsőség! Jesszus-Isten! Ámen.

ÖRÖK HATTYÚ – ANGYALÁVAL

tóba fojtja angyalát a képzelet
álomhold-világnál gyönyörül ki lelke
mely – hogy felmerül bennem arcod visszfénye:
nem is tudom már múlté-e jövőé-e? –
hangod-hasonlóan kezdi énekeit el

P - R

PLATÁNFA (VETKEZÉS, ÖLTÖZÉS)

Naponta beléütközöm
a sok hiábavalóságba,
fölsleges verskötegeim
kerülgetem, s elém kerül
apám szorgos kutatása:
Fellner-hagyatéka,
postatörténete Tatáról,
56-os bajtársai kapcsolattartása..
És minden töredékes.
De rádöbbenek
az élő hiányára,
csak a holtak
örök vakvilága.
Fáradok magányba,
nehéz teher a gondolat, néma.
Csupán a csont ropogása,
megrugdalt koponyám kattogásképzete
az odamaradt otthoni kertből.
Most kényszerlakásban túrók a túrhetetlent.
31 házra innen fiam
a számítógépet babrálja szenvedélyesen,

sose látogat, nem gondol apjára.

Alapjáraton hülye – gondolja,

s tán nem is téved sokat.

Örök aggodás, mi lesz vele,

mert én megyek földmélybe,

semmivel se törődve:

árvasága árvaságom lesz. Rothadok lentre.

A költő halott, a vers utánmaradt,

s én sok nyugós verset alkotok,

elváltak: ex-Vasi Ferenc Zoltán,

bérmaneve alapján József -,

hogyan egye meg a rosseb

e kehes-köhös kurva vakvilágot.

Pedig Isten ege szép és tágas,

még ha az ágakat vihar tépázza.

Majd az Idő letaglóz ismét.

Végzetesen: A Való!

POKOLJÁRÓ

Nekimegy a hegynek, küzdi fölfelé

a maga követ.

Valaki ellopja tőle le Mythe de Sisyphe.

Galambok rajzolnak feje köré glóriát.

Biztassátok, magatok elé mondva, biztassátok, hogy:

Szökőkút! Gyönyörű szökőkút!

Ne keveselljétek, ha elfárad.

A lenyugvó Nap bíborával fog járdátokra

felszabadult világot festeni.

Vigyázzátok őt, az ő reménye bennetek is éltet.

Lassan bírja végigjárni az egyes és többes szám

összes személyét. De végigjárja. Türelem!

Többé nem omlik rá a házfal.

Bontástéglákból katedrálist épít.

Benne ő már hívó lélek...

Bennetek is hív a Lélek!

PORKOLÁB

Rajzolj keresztet homlokomra

üsd át szöggel a kezem

Engedj csillagot

házam fölé

bicsakló szájamra

némaságot

ajtót csuk

szárnyat nyit

a tudattalan holnap

telepátiája

zörgő csontú szekér nyomán

gyűjtsd fel mögöttem a tarlót

REFORMÁTUS MARIANNA

Nem! Nem a sarokból előkerült ezüstpénz,

az emlékezet fiókjában őrzött fénykép,

sem a szemben, főfalra függesztett feszület,

de az ajtó, melyen frissült lélekkel belépsz –

a szemed az, hol ráleltem, mi e ház kincse lehet/ne!

Lábaid nyomán surran be szobámba a fény,

és most én nagyon megköszönném, hogy

néven szólítasz vágyaimmal,

tenyerem, ím, beleillne kezeidbe,

füleidbe sóhajtanám a dallamot

- kifeszül a csöndnek selyme,

legmélyén ragyogzó csillagtengerek!

Hold-hajó!

RIADÓ!

Kimondom én, ki bizony:

Nem tudom, háború van, avagy béke.

De ha végül kiderül,

értesítem a legelső önkormányzatot.

S

SELLŐ

Vergődő sellő!

Cselló-halk szellő szalad

süllő-telt tavon.

SIKOLY

Felhasítom mellkasam.

Kitépem belőle az erdőt.

Fészkefosztott madarak

csőre süvölti dallá erőm.

SIRALOM ÁRKA

ezt tedd helyettem.

Üsd sírkőhöz arcom,

ezüst!

(Félek.)

Verd hátamra a poncot,

nevem!

Kösd össze szüleim fejfáját,

Vasik!

Sírkő hűse,

korhadt Kereszt!

Bukszus bokra,
kígyó-levelek,
elmondatlan Miatyánk!
túlcsordult Tejút.

SZABI-BABA SZÜLETÉSE

Rányomja Isten
súlyát az árnyékra –
lepkerezgés
: embrió

Ránehezül arcom a
hófehér házfalra –
alkonyizzás
: imágó

Elszürkül a fájdalom –
belereszketek
Pókfonál-gyűrű
a kilincsen
Megreked a reggel –
libeg a cérnaszál
Sírásba süllyed
a hang

SZENDERÜLET

Elrejtettem arcom a falak mögé.

Isten olvasott valaha a szobában.

Én voltam a könyv, némelykor kinyílt:

lázas molylepkék, pókok szerte-szerte.

Álomba ejtőzésed mozdulatát óvjad!

SZERELEM-TÖREDÉK

Szeretem a füled,

tüzeket csókolok bele,

az álmod, mikor járod

a tükörtermeket.

Szeretem meztelen melleid

bimbódzó tekintetét.

Szeretem göndörödő szád,

szeretem szorgos kezeidet,

hiszen tíz-szirmú rózsza,

s szeretem a kandalló mellett

boldogan áradó zongorád.

(kibontás):

Szeretem a füled –

az erdőt, a tüzet:

az álmot, - a kastélyt:

a Holdat, Napot,Éjt.

Szeretem a kezed –

a tíz fehér rózsát,

a tíz boldog órát:

táncoló őzeit.

Szeretem a melled –

két bimbó-tekinteted,

az illatod, zongorádat,

hullámozó érzelmedet.

Szeretem a szád is –

csolnak ring a tavon!

Forró az erdő,

izzik fehérén,

őzek futnak végig

a zongorán ---

tíz boldog álomban

rózsálló holdfényben

suttogom füledbe

a vallomás szavát.

SZERELMI KÉTELY

Miért én?

És miért nem Te?

Nem érdekel,

hogyan szeretsz-e?

Szeress Te is,

úgy mint engem,

s talán Te is,

úgy mint Téged.

Nem érdekel, kit,

csak szeress!

Nézz szemembe,

less szemekbe,

magadra less!

Talán majd, ha

nem szeretnék,

jeges trónra

felülhetnék –

mittudomén:

Jaj, Istenem!

(Min) Denemmindegy.

SZERESSE!

Jaj-anyám, jaj-apám,
ilyenek formáltatok,
itt van már Karácsony
s róráték nélkül
bíz nem harmatozok.

Elapadt kút a könny,
kövek a könyvek,
olvashatatlanul
magamban heverészek.

A céltudatlansága
példás! – szólna az iskolanapló,
észjárása fenemód bicebóca,
éhségtűrése kiváló –
s ha jól tudom,
erős volt tudásszomja.

Felkelhet – nem hallja?

- talán a fia várja!

Ha magától nem telik ki,
hát a csodát tőle várja?

- Nem hallom! Hogy szereti!

S ezt ő honnan tudja?

Talán vallott érzelmeiről?

Akkor cselekedeteit ahhoz igazítsa.

... Azazhog: gátolt! Értem.

Javítószándékot, kérem!

Az a gyermek egészen felnőtt -

: ne félelem, a szeretet

hatalmasodjon el benne.

Igen, igen, vegye tudomásul:

Ő – a maga Egyetlenje.

Végre-valahára is: Szeresse!

SZERZETMAGÁNY

Temploma lázcsöndjét

fájdallón felhegyli

Szenteltvíz-csobogás

kristályfény

! zárvány-hit

Viaszos magány-ok

túlcsordul zene ring

Könny-rózsák tenyerén

Álmodók /:

--- angyalszív!

SZIROM SZÁRNY PARÁZS

Világ virága,
te, égő liliom,
erdőn, fészekben
szárnyakat bontó –

Világ parazsa,
te, mellben dobogó,
ágakról libbent
csodás csacsogó –
fogj hamar dalba!

Fogj velem dalba,
világom virága,
csacsogó Liliom,
madarak egében -

parazsam lobbanjon!

SZIVÁRVÁNY TENYERÉN HORDJAD SZÉT ARCOMAT

Rigó Józsefnek

Erős tüdőt lebegtet a szél.
Rigófüttybe szerelmes a lángfejű tulipán.
Az araszó csigák is új útakon jeleznek
harsogó zöld fű közt, áldó eső után.

SZIVÁRVÁNY: KETTŐS KAPU

A/

Előszereglének sós hullámok emlékei,
a Fellegek Ura engem sodor partra,
erényért szolgáljak

- múlandón múlhatatlan

a Rózsák hercegének

Karoddal vezess Jézusunk elé

a szelíd halhatatlanságba – s:

Vigyázz! – kivirágzik az éjjel , –

míg Ő tüskékből hajnall,

árulók dobálták sárral:

Sötét Sereg!

B/

Hiszed-e a vér fájdalmát, izamos,

de csókokkal mulasztható (volna).

Csóktalan!

Föltolul mosolyod,

édes almavirágzás a kert, -

szirmos kékszakállba fogózz;

ébredezz önvaló-vajúdársra

- galambszárny teszi könnyűvé

szivárványterhed, -

szellőként fekszik az égre,

idevéresült Krisztusunká.

Beállna vonatunk

- fehér kendő, zöld ág -,

a Golgotáig közlekedik,

tán még tovább.

Szállj fel rá,

telepedj mellém,

arcunk rögzül

a tájon

átsuhan,

- az ablakon jégvirágon

nevelt magány Szabolcs betűje:

bárkához rendelt sóhajommá.

Hány éves a kapitány?

SZOMJÚ NYÁR

végre kijöttem ide a peronra

feleségem arcára kíváncsian

de valami történhetett

vagy nem szállt fel rá

vagy nem az a vonat...

pedig látni kéne már Őt

ismerkedni a nevetéssel

otthont rendezni belőle

: szoba-konyha virágágy

kert és kút

- szomjúság –

jó szülőket teremt a gyermek

s új évszakot a gyümölcsfák

T

TAVASZ JELE

Szólok a jóról.

Cseresznyevirág szállong,

s Nyár hite érint.

TAVASZ-haikuk

Faág, hirtelen!

Figyelmem télből... Lendül –

ujjong! (Megremeg.)

Percek a rügyek.

Álmok nyílnak tavasszal –

pattanó szemek.

TE LÉGY ÉN!

Áldás légy vétkes életemre,
arcod elé fordultomban
Te légy mosolyaim forrása.
Forrás felé haladtomban
eleven hitem rózsasuhogása.
Sebekben vagyok, szólni sem tudok.
Légy Te a gyógymezőm,
kamillaillat-valóm,
arany-hérics takaróm álma.

TEREMTÉS

A létszokásban tyúktojás. Megreped –
évmilliós medve-álmok súlyától.
Létrán föl s le lidérc kerget
Hold bölcsője rendet ringat.

TERMÉKENY TEHETETLENSÉG

(ars poeticák nyomában)

Nincs hova menni a versnek –
zsebembe gyűrve incseleg hát!
Topogok belhelyt, oltár megett
álomforgó Hold-szoba: Tovább!

Tovább!

Nincs hova lennie a versnek –
zsebembe gyűrve hordom széjjel!
Bor-Nap utaztat széleseben,
untat a mámor, untat az Éj!
Untat a mély!

Zsebemben gyúrt Hitek: kabátszív!
Csillagzenék a hópelyhek:
Ház lelke bír le – altatlan
lepedőfehérre -. Sírok,
mintha az írás
is --- mintha sírna!
(Írni bírni
- siratatlan
a nagy költők
ritka titka
s azonmód:
Sorsminta!)

TERMETTÜNK ÁLMOT BŐVIVEL

A szerelem telíti csöndjét
és örökké ifjítja önmagát.
A madárnak sem volna soha érdem,
ha mindig ugyanazt trillázná.

Napsugarat ébressz, gondos gazda az álom,
és olyan gyümölcsöt hozol,
amilyent Istentől vágyol,
de vigyázz! – gonosz felhő is
elverheti kertünk terméseit.

TÉKOZLÁS, RÁTALÁLÁS

Hátára vette, s lihegve
vitte egyre, föl, a hegyre.
A fennsíkon kibontotta
zsákját szórta szakadékba.

Kicsiny szobor: Madonna-ság.
Összezúzódnak: galamb, zöld ág.
Merész szikla: Péter álma –
egyenest Istennek szánva.

Szitakötő: helikopter.
Ildit várom. Szívemre szállt.
Szerellemmel felsóhajtok,
légbe szökött angyalvágyam.

Van még nekem fenyőtoboz.
Az is kihullt iszákomból.

Eke törte szántóföldön
földbe magvak: Karácsonyok!

Tavaszokig jeges Úrön,
mozdulatom el-elvétem,
Kikerül az én adventem.
De legalább nem dohányzom.

Virrad: ott állok a vártán.
Tán a szabad panorámán
szakad rám a felismerés.
Nem lesz ünnepem már soha.

A nehéz zsák mind szétszórva:
elfordulok. Sírok sokat.
Készülök a megtérésre,
fiam előtt hogy' állok meg.

Ha Ő nem lehetett volna!
Kiszikkadtam, szentségtörés.
Színezhetem múltam sokat,
az lenne jó, együtt sírni.

Férfivá ér, tehát öröm.
Immár van mért öregednem!
Sebeimbe behegednem,
Isten-szeretetben égve.

TÍZPARANC SOLATI NAPIREND

Éjjel

Isten kivonul a betűkből
és beléköltözik a testbe (A könyv halott)

Hajnal

Szenvedd meg szellemed
nevezd az eget Égnek
- tüzes atyai minőségnek (Ez első tettet:beavatásod)

Reggel

Műveletlen ne hagyd a földet
sugalmaid ő értelmezi
záporként hullajts verejtéket
az igazgyöngy fénye gyermek lesz (Felelj érte eszményeid szerint)

Délidő

Eltökélt legyél a ne ölj ne lopj
ne csalj parancsolatjával – jól gondold meg! –
különben nem lesz mit enned (Ez lesz szívérzeted nyomatéka)

Napmenet

Védd köreidet
Vendég vagy itt
munkálkodj
segédkezz!
Legyenek útjaid és visszatérted (Az ünnep eseménye megtart)
s el ne feledd
kivel mivégre állsz kapcsolatban (Mélyrelátónak ismerjenek)

Éjjel

A halálot viselt neved alapján éld meg

Isten igaz hitével

Hajnal

Jól forgasd álombeszéded (Tükre az éltedi mértéknek)

Reggel

s az alapján ítéltetsz! (Mint ahogy):

a könyv feltámadása az emlékezet

(Ez a Tízparancsolat napirendi vázlata!)

S mi marad végképp? - A tett!

AZ ÖTVENES ÉVEK BÖRTÖNLAKÓJA MONDJA

Az Isten Rám szabott idejét meglopják,

s mint rák rágta zsákból ömlik a csend.

Mert nem gyermekszív dacoltam törvénnyel

(Ítéletüket mivel indokolták?),

pokoli rendszer ez, halnak igaz órák.

TÖRT HITŰ KOVÁCS (HOLLÓ) ANDRÁS

Ám nem haltak verseid.

Holló-szárnyaid tovább verdesik

mint anyát a szív

kezében gyász –

csőrödben szája...

TRANSZFORMÁLÁS

Áldatlan éhség
gyötörte a földet,
hogy kínok kútja árán
élted odaadd.
Medencecsontod:
bölcsum,bolygóm –
kietlen Hiszekegy!

Apámmal láttatok arcomra álmokat.
Bimbó-kertünk télutóján fakasztódtam
lázlelkű tejsziromba
42 tavaszrohamom
42 nyáarakaratom

Istentől lett történelmi fűz-lovam
a családtól cédák felé nyargalásztatott
kamaszkorom átkos szekeréről
elmaradtak a múlt kötelékei
könnykorom kórtermei
elbújtatták az Esthajnalt
s letem magamnak káposztalevelek közt
szirma-feslett pitypalatty-virágot
grumpedligödörből

visszanéztek az árnyak
halálnyirokkal szüleim homlokán
vérben, birokban,
utóiratban kaptam
harmad, vagy negyedszülött unokát
Egyetlen-egyjemet: Szabolcsot!
A sírtól jövet hát Apa vagyok. Szótlan gondolat-Bábel

TÚLNAN FIGYELŐ

(gyökversek)

I.

ördögének árnyékában alszom
kísértetek öveznek
kérek tőlük
jósolnak

II.

a földalatti Páris hí magához
Théseus bolyongok
nincs Ariadné

III.

a szemsötétben
most talán
elmozdulnak
a hegységek

IV.

éjszakámban

asóka-bimbókat eszem

testem: éhes izzás

V.

félébren hallom

bolygó neszel

VI.

kiszakadva magamból –

csillagmenet

VII.

ujjaim közt virág

kibomló sejtelem

VIII.

áhítaton átdobog

egy szarvascsapat

szívverése

IX.

alkonyom rókája

átbucskáz

hajnalra nyúl

TUNGSRAM RT.

Álmos, álmos valóság

Rendőr, rendőr vigyázza

Hozta a hírt az újság

Mindenki tudni akarná

Felgyulladt egy szemétláda

Jó hír: a kár nem jelentős

Mi volt, ki voltokozója?

Rendőr rágógumit rág

(Ha lóra felülsz még egyszer

Lerántom rólad a leplet

Senkinek nem tetszik semmi

Csak várni! – sokáig tudjak)

A híryanagy igen jelentős

Szerkesztő szerkeszti agyunkba

Bántani mért nem bántszen senkit

Te mélytudat-katakomba

U - V

USGYÍ A NYÁRBA!

Minden orca

frissebb újra,

kirügyezik a napsugár.

Szellő-lombok!

Virág-ágot

zöng itt körbe

a legfűrkébb

méhcsalád.

Jókedv szusszan

fel a dombra,

túl a csúcson

mi várhat ránk?

Ravasz Tavasz,

usgyí, surran...

Búzamezők!

Végre nyár.

VÁGY LEGYEK!

Rózsát szólítok

Szavakat metszegetve

tüzet ébresztenek

Fogj kézen és vígy –

halálba

halálon túl

- innen lebeg a tükör

lesz belőle holtat tudó

Húsvét-reggel!

Adj belőle mosolyon

nevelt

légen-jégen menekített

őzet,

szelídet!

Te énvelem

érts lélek-érvet! -

S maradj ellenem

rózsát fakasztó

csók a kézfejen

ellehelletülten!

VALLOMÁS REMÉNYÉBEN

Ébrenlétből locsognak az álmok,

könnyű léptekkel előszökő lányok.

A tenger tágasult szabadság,

mélyén fickándó delfinek.

Ultrahang-csendben üzenet,

megfejtem egyszer, megfejtem.

VÉGTELEN-VÉGESÜL

Úgy mérem a napok telését
mint a tenger képzi a felhők hosszát,
hegyekre enged, síkokra ejteti, s
mint a könny cserren alá az arcon,
olyan fürgén, hogy' viszi a szarkamadár
a bánat benső tájaiból előlopott
szenvedés ékköves gyűrűaranyát.

VERSESLEVÉL

Meguntam a feladósdit.
Így lettem hát címzett.
Aki pedig felad Ósdit,
azok címe nincs meg.

VÉRBECSÜLET

A költő megbolygatja az igazságokat,
ha ugyan -,
az író rendet teremtet.

Az államformák katarzisa:

istenségesség.

Ha az egyik a másikból

következik,

a sötét sötét marad-e,

vagy alkotmányunkra
parizerileg,
ráül a penész?
A pénz szennyecsatornáin
fennakad a személyes névmás.
A szó (hóhérkötél) – bennmarad:
„Áfa-igényét időben jelezze.”
Álom, Állam, Álladalom –
„Üljön le, mert fáradt!”

VIGASZTALANSÁG

Gyerekkorom nyár-éjszakáján
falusi ház falán lótték körül
árnyékomat...
Azóta vádaskodom.
Golyó, ha akad,
húst, ha szaggat –
félrenyelt a sirám.
Imbolygom sebesülésem,
sebemet anyám ellátta,
s a katonák, a géppisztolyosok
Csepel teherautón robogtak tovább,
s potyogtak mint a legyek,
ha ütközet következett.
Az óceántól a Donig

hány település vérzi át
a Föld nevű bolygó öntudatát?
Egy fűzfalevél felfed mindent,
pedig az ősz postás nem is kézbesítette,
de a portóösszeg rám maradt,
nyögöm a Napnak súlyát,
a Hold rám testált démonait.
28 irányba reppennek az angyalok.
Papírforgó az imamalmom.
A pap bácsi megvigasztalt,
a tanító jutalmazott.
De Édesanyám meghalt.
És a golyó hege ott van a testben.
Álomittas angyalkönnyek árja.

VILLANYSZÁMLA

A világvégi szobában,
hol más nincs rajtam kívül,
a szőrös legyek zümmögése
s kémkészülékem (laptop).
Képernyője üresen ég,
de nincs kinek hiányozzam,
s már az akarat is kevés.
Az utolsó ember utolsó
cigarettája felvillan,

s kihunyva, hamut ejt
a gyászba. Lehet, holnapután
magam is halott leszek,
zárt ajtók megett a falakra
kiül a hullapénész,
holmijaim szemétre,
magam mély gödörbe...
Megszólal tán a telefon,
de nem lesz kéz felemelni.
lelkem átröppent akkor túlra,
hol nincs lárma, süket duma.
Ma éjjel szólt a rádió, s azt
álmodtam, apám előadást tart,
de fekve Ő is, álmában beszélt...
Aztán felébredtem, éj volt.
Kikapcsoltam a világvevőt.
Ezt az álmod vajon
az önkormányzat állta?
Nem! Nem. Dehogyan is.
A költőknek felkopik az álla.

Vasi Ferenc Zoltán, költő (Tata, 1966. –)

1976. Kiváló kisdobos kitüntetés

Eötvös József Gimnázium, Tata 1980-84. Háziverseny, történelem 1981. I. hely Háziverseny, történelem 1982. I. hely Tanulmányi ösztöndíj, 1980-81.

Gáll István Kollégium megyei pályázatán II. helyezett (vers), 1988. IV. 1. Tatabánya, Munkásotthon (volt Zsdánov Művelődési Ház)

Múzsza-tábor, Tata, 1988 július vége – irodalmi szekció: Szkárossy Endre, táborvezető: Turczi István

Tata, Művelődési Ház, 1988. felolvasás Rigó József cigány költővel

GIK-évkönyv 1989/90, Tatabánya (könyvbemutató: Árpád Hotel)

Fiatalköltők fesztiválja, 1992. Dunaújváros

Időjelek, Új Bekezdés, Miskolc, 1992.

Komárom-Esztergom Megyei Hírlap tudósítója művészeti eseményekről - 1999. IV. negyedév

Egyedül versműhely megalakulása – Tata, Vasút u. 14. 1999.

Karinthy Szalon verspályázata 2000 tavasza -oklevél

Felolvasások: 2000.II.03. Tatabánya – Puskin Művelődési Ház, EXIT Kulturális Konzulátus klubja, 2001. Széljegyzet-tábor – XV. akna, Ipari Skanzen (2001 nyara. Pollágh Péter feloszlatta antológiánk bemutatóján)

Karinthy Szalon verspályázata, 2000. – oklevél

2001 – a Lyukasóra szerkesztőségében Gyurkovics Tibor vezényletében nem hivatalos, inkább szóbelileg megalakítottuk az Új JAK-ot Pázmányosokkal, a Vadak-kal és mi, az Egyedül versműhely

2001. július – Tatabánya, Bányászati Skanzen, Széljegyzet-tábor: felolvasások

Asztalodon üvegróka - Magyar Napló Kiadó, Budapest, 2001 Felolvasás: Tatabánya, Puskin Művelődési Ház 2001.06.01..72. Ünnepi Könyvhét- dedikálás 2002.06.10. vasárnap 13 óra, Vörösmarty tér (bemutató: Magyar Rádió „Magyarországról jöttünk...”, Léva – Reviczky Társaság meghívásából, 2002. február 17.

2001. július Pollágh Péter feloszlatta az alkotócsoprtot, Tatabánya, XV. akna felolvasások után

XV. Berzsenyi-napok, Keszthely 2001. szeptember – a Magyar Napló delegáltjaként A fiatal magyar irodalom válaszfutjai konferencián

POLÍSZ- Költők Köztársasága, 2002. könyvjutalom – Magyar Kultúra Háza

1.kötet:**GYÓGYULÁS KERTJE** 2002.VI.10.dedikálás, majd Magyar Napló-hajó, Kamarás Iván felolvassa Az égi ménes alászáll c. versemet. VI.16.Keresztretjévényfejtők hajója: felolvasás Lajta Erikával

ITEM Kiadó, Békéscsaba –Társadalmi és Iskolai Ünnepek, 2002.

1956-os emlékműsor, Héreg, 2003. Levente Péter díszvendége Budai Kulcsár János és Sarkantyús Márton társaságában

Alföld Egyesület egyperces-pályázat, (országos bronz oklevél) – Kavicsok - Raszter Kiadó, Csongrád, 2006.

Kantár Csaba posztumusz Összegyűjtött művei c. könyvbemutatóján díszvendég Fehér Kriszta, költőnő és Juhász R. József, performancer társaságában - Szlovákia, Zimné(Szimő) , 2007.

Comitates – „Ez is elmúlik egyszer...”-pályázat kiemeltként megemlítve, 2013.

Napkút Kiadó-Cédrus Művészeti Egyesület haiku-pályázata ,2013. – közlés a Napútban

Önálló kötet: **Gyógyulás kertje**, Magyar Napló Kiadó, Budapest, 2002.Ünnepi Könyvhét (bemutató: Magyar Televízió Betű-vető műsora; Tatabánya – Turul Könyvtár, Tata – Öregek Napközi Otthonai,Hajléktalan Szálló, Almásfüzitő – Napközi Otthon)

2.kötet (70 oldal 36 vers) Érdemkeresztek, Könyvműhely, Miskolc, 2013.03.08. Tata polgármesterének támogatásával

2013.03.23. Halászteleki, Holnap magazin találkozója – Dögei Éva színművésznő elmondja Isten csendje c. versem 2013. Húsvét – Anyaszív antológia, Holnap magazin, Székesfehérvár

Publikációk:Komárom Megyei Dolgozók Lapja,Új Forrás, Műegyetemi Káté, Árgus, Időjelek, 24 óra, Amaro Drom, Új Magyarország, Barangoló, Bár, Komárom-Esztergom Megyei Hírlap,Itt-hon, Tekintet, Magyar Napló, Lyukasóra, Szőrös Kő, Nézőpont, Hitvallás, Polisz, Jel, Napút, Igazunk'56, Klubhíradó, A CÉH, Havi Magyar Fórum, Harangláb, Magyar Világ/Világ Magyarsága, Holnap magazin honlap és nyomtatott, Napsziget honlap, Börzsönyi Helikon honlap, KAPU, Hitel, Kláris, Délbáb, Pólus Irodalmi Szempont, Magyar-Hon-Lap, Új Terasz honlap, Toldal.hu honlap, Nők Lapja Café,Szűzmária.lap.hu, Kurácsi On-line, Népfőiskolai Hírmondó (a Tatai Magyary Zoltán Népfőiskolai Társaság lapja), EGYÜTT - Kárpátaljai Magyar Művelődési Intézet,Petrik István honlapja- Ars Poetica, www.albanegra.hu, Jóversek.hu Terebess Kiadó honlap, Kis Lant on-line és folyóirat, Publio Kiadó II. Esszé Pályázat/ facebook-oldal, káfé főnix (Románia), Hét lakat alatt – weboldal(Oros-Zalaba Zsuzsa) zETNA on-line Por csillag, Lirart honlap=53 fórum

2.kötet : **ÉRDEMKERESZTEK**, Könyvműhely,Miskolc,2013.III.o82013. o3.23. Halászteleki, Márai Közművelődési Intézmény – Holnap Magazin-rendezvény, Dögei Éva színművésznő felolvassa Isten csendje c. versemet

2013.húsvét Anyaszív antológia anyák napjára Holnap Magazin

2013 karácsonya Így írunk mi – III. Holnap magazin antológiája

2014 Költészet napja – Az év versei 2014 Magyar Napló Kiadó

3. kötet: 2014-05-07. **SOK NAGY MALÓR**, Underground Kiadó

2014-05.-09 ANYA Irodalmi Antológia, Vásárosnamény, Albanegra Kiadó

2014-05.-09 SZERELEM Irodalmi Antológia, Vásárosnamény, Albanegra Kiadó

4. kötet 2014-06-02. **A SZERETET FÁJDALMA** KAPUKÖNYVEK Magyar a magyarért alapítvány, Budapest

5. (1.) (dokumentum)kötetem: 2014-06-18 **FOLYAMODVÁNYOK KÖNYVE**, UNDERGROUND KIADÓ, Budapest

2014.06.15. könyvbemutató, Buda, Fekete Sas utca - Dokumentumgyűjtemény – Visszaemlékezés a magyar XX. századra - benne apai nagyapám és édesapám élete (Összeállította:Kondorossy Szabolcs, Országút Társulat)

6.(2. dokumentum(kötet) 2014-07-03 csütörtök **NÉMULATOK, (sms-jegyzék 2005-2012)** Underground Kiadó

7. **ÉRDEMKERESZTEK** (e-book, Kis Lant Könyvek) 2014-07-15.